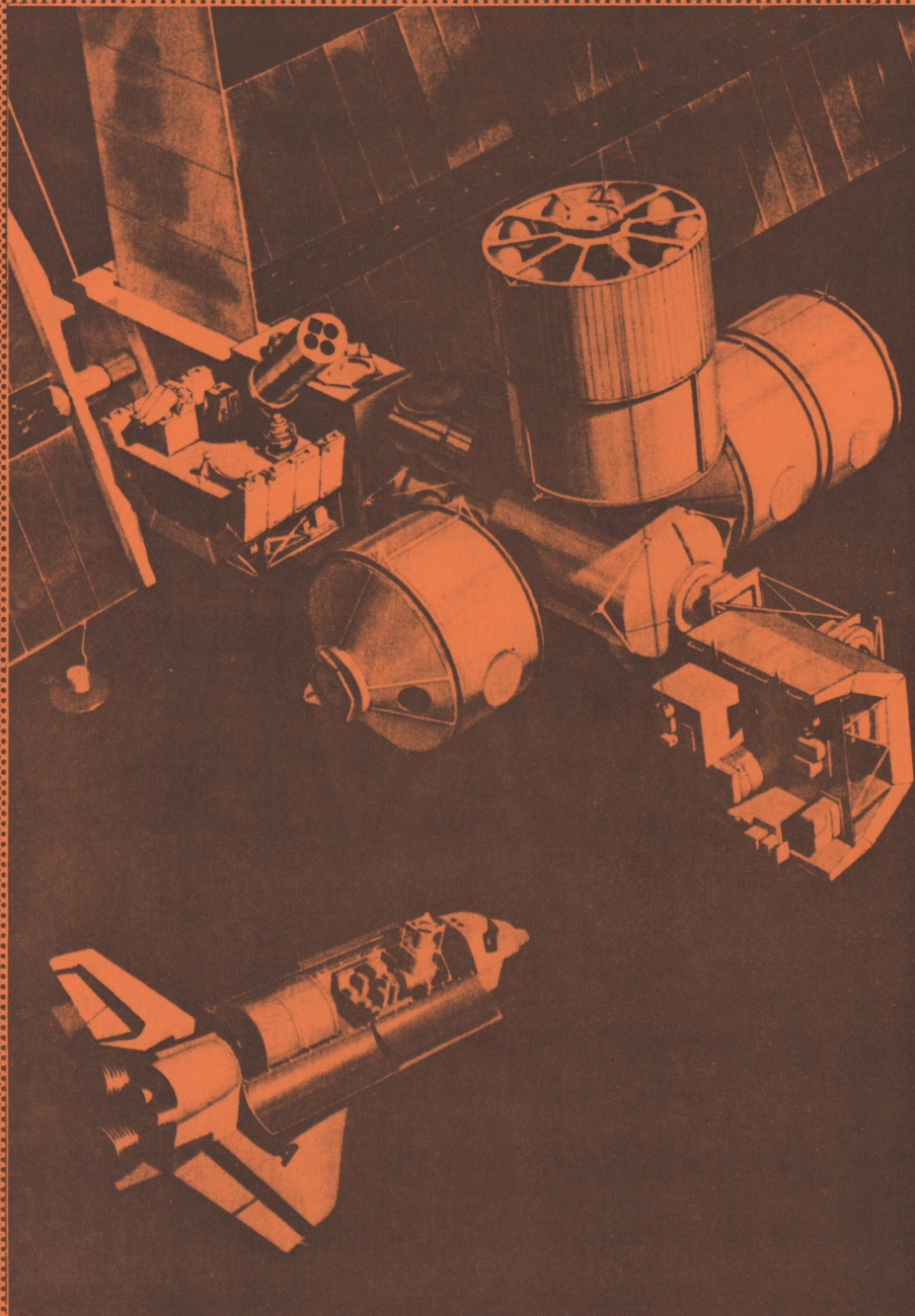

SVÄVAREN

UFO-CENTER, KARLSKOGA
FÖRENINGENS
ORGAN

NR 2 / 84

UR INNEHÅLLET:

DOG FIGHT...
ROCKBAND PÅ GÄSTSPEL
I UFO...
CIA STÖDER PARAPSY-
KOLOGISK FÖRSKNING...
ALIEN GUIDE...
AMATÖRASTRONOMER PÅ
JAKT EFTER UTMJÖR-
DISK INTELLIGENS...
UFO-LANDNING I
FRANKRIKE...
LIFTANDE SPÖKE...
ELDKLOT ÖVER ÖREBRO..
SOVJET ERKÄNNER UFO-
FENOMENET...
PILOT KROCKAR MED
UFO...
EN OVANLIGT STORAR-
TAD HÄGRING...

- - -
SOMMAREN ÄR HÄR,
TA VÄL VARA PÅ DEN!
BETALA MEDLEMSAVGIF-
TEN OCH
LÄS SVÄVAREN!

NYTT NUMMER TILL
HÖSTEN.

DET ÄR DAGS ATT SUMMERA HÖST- OCH VÅRSÄSONGENS AKTIVITETER INOM UFO-CENTER. DET ÄR OCKSÅ DAGS ATT HURRA LITE EXTRA FÖR JÖRGEN STENKVIST, SOM INTE BARA VAR DEN SAMMANHÅLLANDE LÄNKEN NÄR DET GÄLLDE ATT ARRANGERA ÅRETS RIKSSTÄMMA I KARLSKOGA, UTAN DESSUTOM STADIGT OCH MED ALDRIG SVIKANDE ENERGI BIDRAGIT MED ETT OTAL INTRESSANTA ARTIKLAR TILL ALLAS VÅR SVÄVARE.

Tyvärr lär det inom den närmaste framtiden bli lite glesare mellan bidragen från det hållet. Jörgen rycker nu i sommar in till den berömda institution, där *de grå* snarare representerar kläder än hjärnceller. Han har emellertid lovat att i mån om tid leverera ett och annat läsbart. Det tackar vi naturligtvis alldeles extra för.

Hur var det då med de gångna säsongernas aktiviteter? I det stora hela får vi nog betrakta resultatet som godkänt. Många ställde villigt upp och hjälpte till vid riksstämman och arrangemanget blev lyckat. Vi kunde ha haft större publik, vi kunde kanske gjort bättre PR för arrangemanget, men ingenting är lättare än att vara efterklok. Det är mycket som talar för, att de som var där, ändå fick god behållning av vad som bjöds.

KANSKE ÄNDÅ E.T.

Det florerar för närvarande ett antal teorier inom ufologin, om vi för ett ögonblick ger oss i kast med den spekulativa sidan av saken, som är betydligt mer fantastiska än om att det skulle röra sig om farkoster från andra planeter. Det är på modet att tala om andra dimensioner, parallella existenser etc. Anledningen till att många överger ET-teorin i allt högre grad, är bl.a. att det tycks vara svårt att acceptera, att det skulle vara möjligt att inom rimlig tid färdas de enorma avstånd som skiljer olika stjärnsystem åt.

Vid åtskilliga närkontakter av tredje graden (se bl.a. "Rockband på gästspel i UFO") förkommer det samtal mellan ufo-besättning och vittne. Med några få undantag får då vittnet veta att ufot kommer från någon främmande planet långt borta. Om vi då sätter tilltro till vad vittnet i efterhand har att berätta, ligger det då inte närmast till hands att även acceptera detta. Utan att nu låta fantasin dra iväg med oss far out, vad har vi annars att hålla oss till. Vad jag menar är,

låt oss inte, med utgångspunkt från en ufo-undersökning, börja med att spekulera om para-världar, när vittnet pratar om andra planeter. Så vitt jag kan förstå är det väl lättare att tänkta sig, att en tekniskt högt utvecklad civilisation skulle ha löst kommunikationsproblemen (våra problem alltså) mellan olika planeter, än att en farkost dyker upp ur en ny okänd dimension.

Vad vi bör göra är inte att använda alla tillbuds stående vetenskapliga formler för att bevisa att någonting är omöjligt. Många av dagens formler kommer ju, och det vet naturligtvis de flesta, att verka mycket primitiva om hundra år.

Vad vi bör göra är i stället att lyssna noga till ufo-vittnena och i möjligaste mån försöka bedöma om de talar sanning. Det må vara en subjektiv sanning, det är fortfarande lika intressant som fenomen, men skulle det i några fall röra sig om vad vi bedömer som den objektiva sanningen, då är det naturligtvis sensationellt, eller sett ur en annan civilisations ögon, ganska naturligt.

Vem är beredd att ställa sig upp och med största allvar hävda att vi för all framtid skulle vara bundna vid vårt eget solsystem, bara därför att det aldrig någonsin går att flyga så fort, att vi inom rimlig tid skulle kunna färdas till ett annat solsystem. Håll med om att det inte låter sannolikt. Med den tekniska utveckling som skett under bara de senaste årtiondena, vore det ju otroligt om vi inte inom säg 200 år lyckades utveckla bättre kommunikationer. Telefonsamtal och radioutsändningar sker ju trots allt med ljusets hastighet. Det har vi inte haft längre än 100 år. Ingenting fysiskt kan färdas med eller över ljusets hastighet, säger vi idag. Ändå har vi nått därhän att min röst kan nå din med ljusets hastighet, nästan var än på jorden du befinner dig.

Trevlig sommar!

DOG FIGHT

DEL 4

KL.01.58

9/8 1985

Insprängd i urberg, nästan 20 meter under markytan, satt fänrik Sven Larsen med en varm kopp kaffe och fem andra kollegor, som han kunde se var upptagna med sina arbeten. Utrymmet var helt mörklagt förutom några svaga röda lampor men lystes ändå upp av ett varmt grönskimrande ljus från de radarskärmar, som med sitt svepande kände av omgivningen ända in på sovjetiskt territorium.

Han lutade sig lätt bakåt och löste upp slipsknuten medan han följde ett radareko strax norr om Gotlands sydspets. Ekot stormade fram på hög höjd och med en hastighet på ca. 2500 km/h. En snabb blick på klockan och han log litet.

Det var en amerikansk SR-71:a, som brukade dyka upp vid just den här tiden några gånger i veckan.

Det höll sig inom den smala remsan av internationellt luft- rum och Sven visste att även om det skulle komma lite för långt åt väster så vore det ingen idé att skicka upp något jaktflyg. Nordkoreanerna försökte skjuta ner det en gång men de sovjetiska robotarna hann aldrig ikapp....

Radarskärmen hade ett hypnotiskt intryck på en trött operatör framåt natten - allt flyter samman till en gröt med gröna streck och flimrande punkter. Han ryckte till.

Han hade varit borta i kanske tio sekunder men likväl fanns radarekot där - några kilometer norr om Gotland. En snabb kontroll visade att objektet hade kursen satt mot det svenska fastlandet och det gick fort, mycket fort..

Nu helt klarvaken sträckte han handen mot en telefonlur, som satt bredvid skärmen, och satte sig i kontakt med den flygbas som hade incidentberedskap.

BERÄTTELSEN OVAN ÄR PÅHITTAD FÖR ATT
BÄTTRE ILLUSTRERA ARTIKELN.
BERÄTTELSEN SOM FÖLJER ÄR DOCK HELT
AUTENTISK...

*Y
84*

Augusti 1976
K1. 10.17

Jaktplanet av typ J35 Draken svepte fram i maklig fart över sjön Bolmen i Småland. Människorna, som njöt av sommaren vid sjön, kunde se kondensstrimman och höra ett svagt mullrande. För överstelöjtnanten i cockpiten var ljudet mer ett vinande där han satt nedträngd bakom en panel med instrument och indikatorer, som visade att allt var som det skulle.

Rutinflygning på 12.000 meters höjd bjöd sällan på några större överraskningar och Draken gick fint på höga höjder, som ett "strykjärn på is".

Han kunde se några få lätta cirrusmoln i väster men de skulle inte bli något hot mot bad och sol. Plötsligt upptäcker han hur en formation av sex Draken i flankformering på 11.500 meter närmar sig snabbt från en västlig kontrakurs. De närmar sig snabbt och han börjar ana att något är mycket fel....

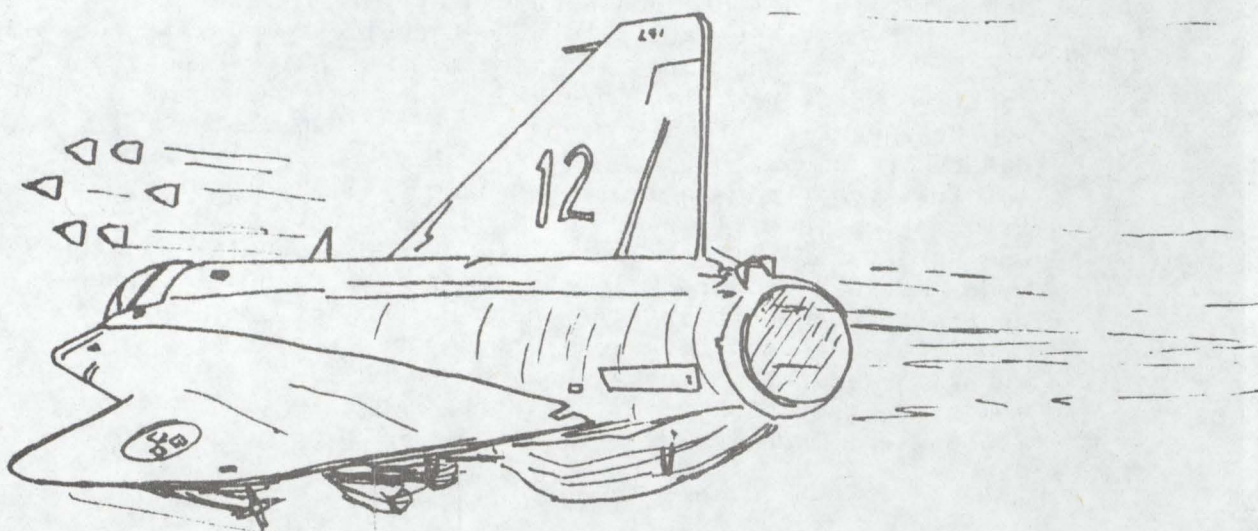
Från en hastighet på kanske 2000 km/h minskar objekten hastigheten till ca. 500 km/h och på ungefär två kilometers avstånd gör formationen en snabb 90 graders gir - samtidigt som omgruppering till cirkelformation sker. Överstelöjtnanten tror inte sina ögon.

Det var inga Draken plan. Föremålen var deltaformade, silverfärgade och med en fenliknande konstruktion bak. Från sin högre höjd kunde han se dem glänsa i solen för att sedan banka hårt och accelerera i sydlig riktning med en otrolig fart.

Ett fosforescerande sken syntes när accelerationen till ca. mach 2 skedde. Även om han hade velat så var det nog ingen idé att hänga på.

Hela episoden hade bara tagit 7-8 sekunder. Utan att tveka kontaktade han omedelbart radarkontrollen, som dock bara kunde meddela att de inte fått in något på radarn. Inga civila eller andra militära flygföretag fanns i området.

INCIDENTEN VAR EN HELT UNIK UPPLEVELSE UNDER MIN LÅNGA
TJÄNSTGÖRING VID FLYGVAPNET.

VF-AFU

"Jag har tusentals flygtimmar bakom mig, både propeller och jet-drivna flygplan, och har aldrig förut upplevt något liknande. Tidigare har jag ögnat igenom en och annan notis om sk.flygande tefat i pressen utan att fästa någon större vikt vid skrivierna. Oftare har jag dragit på smilbandet åt dylika historier och ansett dem vara resultat av mytbildning.

Nu, då jag själv under ovan relaterade flygning observerat dessa objekt har jag omvärderat min inställning. Jag anser att dessa sk. UFO:s verkligen existerar som fysiska föremål. Vid min bedömning lägger jag särskilt stor vikt vid den aerodynamiska utformningen av de sex flygobjekten.

Det jag speciellt fäste mig vid var den snabba vinklade giren i samband med omgruppering från flank till cirkelform med följande hastiga accelerationsökning."

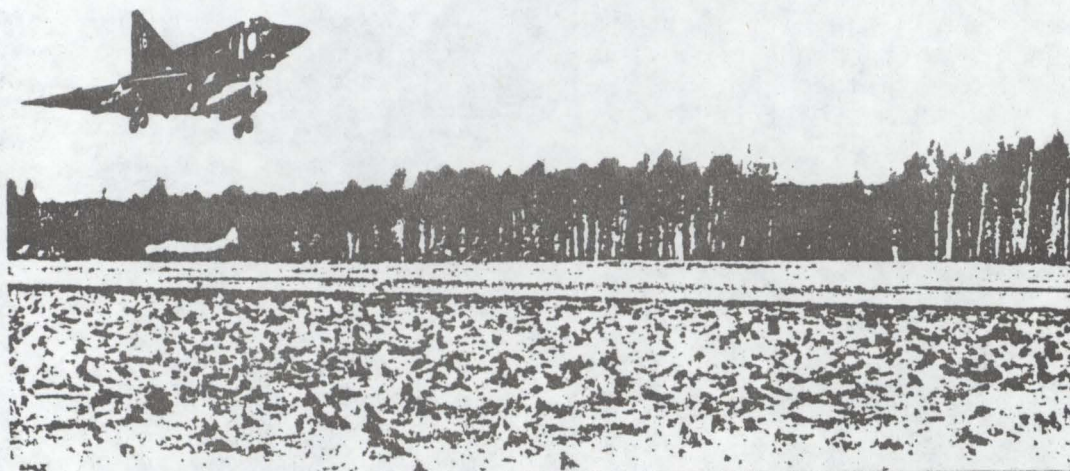
NÅGRA ALLMÄNGILTIGA SLUTSATSER AV DET INTRÄFFADE VÅGAR
JAG INTE DRA PGA, MIN BRISTANDE ERFARENHET PÅ OMRÅDET.

KÄLLA:

UFO - EN FANTASTISK VERKLIGHET
av BORIS JUNGKVIST

AFU NYHETSBLAD

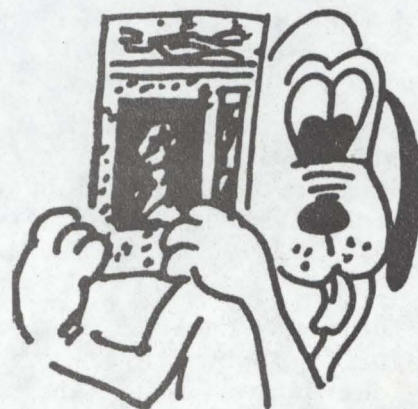
JÖRGEN STENKVIST

ÄVEN DU!

läser ju !

SVÄVAREN !

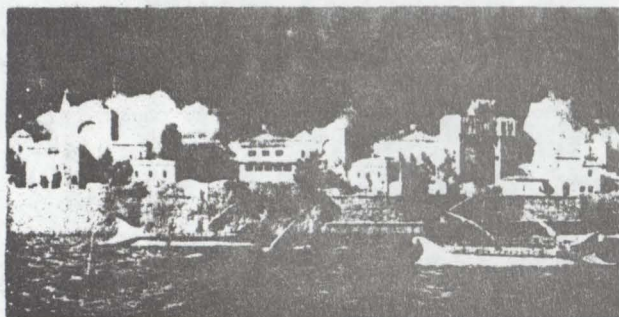
Fornfida

ATLANTIS (IGEN)

Legenden säger att Atlantis utplånades från Jordens yta av en väldig översvämning. Nu har emellertid forskaren och fotografen Richard Wingate en annan teori: *Atlantisborna försvann inte.*

De sände iväg vågor av kolonisationer världen över innan översvämningen. Wingate skapade denna teori då han besökte en kyrka, "Church of Maria Auxiliadora" i Cuenca, Ecuador, där han såg över 7.000 antika föremål från kulturer från hela världen. Det som prästen Carlo Crespi lagrade i ett skjul var egyptiska mumiefodral, feniciska kalendrar, afrikanska krigssköldar och en hebreisk ceremonilåda som var dekorerad med flodhästar som paraderade framför solen. Alla dessa föremål hade hittats i grottor i närheten, förklarade Crespi.

Dessa föremål gav Wingate ett problem: Om gamla sägner inte nämnde någonting om resor till Nya Världen, hur hade då dessa relikter hamnat i Ecuadors djungler?

Efter att ha funderat över problemet ett tag, kom han att tänka på zoolog J. Manson Valentine's bok. Enl. Valentine hade antika föremål, som hittats i Amerika, fraktats över havet av det sjöfarande Atlantisfolket, vilka spred sin kultur över världen.

Ifterforskningar kring denna hypotesen gav Wingate snart ett antal legender som berättade om gudar eller förfäder som härstammade från ett stort folk i Atlantiska Oceanen.

Aztekerna i Mexico, t.ex., kallar sitt förlorade hemland för Aztlan, Inka-folket i Peru talar om Atland och innevanarna på ön Paros i Venezuela sjunger om Atlan.

Slutligen har vi enl. Wingate legenden om Toth, Egyptens grundare. Enligt sägnen kom Toth från ett mäktigt folk. Innan han lämnade sitt hem fick han en förutsäggande varning: "När du har lämnat detta landet så kommer du inte att hitta det igen, för det kommer att försvinna under havets vågor."

Källa: OMNI, december 1983/Peter Rondinone
Översättn: Eva H-S

Vetenskap

Skytteln ska landa på atoll

Den amerikanska rymdstyrelsen NASA förhandlar med sin franska motsvarighet om att få tillgång till en nödlandningsplats för rymdskytteln.

I framtiden tänker sig NASA starta skyttelflygningar från Vandenberg-basen i Kalifornien och då behövs en nödlandningsplats på lämpligt avstånd.

Valet har fallit på den franska atollen Hao i Stilla havet. Den lilla atollen har redan en fransk militärbas med en cirka 3,5 km lång landningsbana. Den ligger 2600 km från Vandenberg.

Nödlandningsplats när skytteln startar från Florida är Dakar i Västafrika.

ur Ny Teknik 1984:19

ROCKBAND PÅ GÄSTSPEL I UFO

AV

LAWRENCE J. FENWICK, HARRY TOKARZ, JOE MUSKAT

"JAG FÖLJDE MED VARELSEN IN I UFOT OCH JAG LADE MÄRKE TILL AT VÄGGEN PÅ INSIDAN VAR KALL OCH SVART. DET FANNS TVÅ VARELSER DÄR. EN AV DEM SA ÅT MIG ATT TA AV MIG SKJORTAN. JAG VAR OROLIG FÖR VAD DE TÄNKTE GÖRA MED MIG. DE LADE MIG NER PÅ GOLVET..."

Huvudpersonen i vår redogörelse är 27-åriga Jack T. (pseudonym), som arbetar som tekniker och föreståndare på ett elektronikvaruhus. På fritiden spelar han blockflöjt med ett lokalt rockband i hemstaden, St. Catharinas, Ontario, Kanada. Våren 1982 köpte han Bud Hopkins bok "Missing Time" och efter att ha läst den upptäckte han att det fanns perioder med liknande "minnesluckor" i hans eget förflutna. Han skrev till Hopkins i New York och genomgick vid tre tillfällen hypnotiska regressioner under ledning av dr. Aphrodite Clamar på hennes mottagning i New York.

När Jack återvänt hem fick han höra talas om att MUFON (The Mutual UFO Network), UFO-symposium skulle äga rum i Toronto första veckohelgen i juli, 1982. Där kom han i kontakt med Eric Smith från CUFORN (Canadian UFO Research Network). Eric ringde CUFORNs president Joe Muskat, som i sin tur pratade med Jack och fann att han verkade psykiskt balanserad och normal. Detta bekräftades av de psyktester som gjorts före hypnossessionerna i New York. Muskat intervjuade Jack i sju timmar hemma hos CUFORNs kassör Harry Tokarz i Toronto den 17 juli, 1982.

Jack verkade intelligent och förtroendeingivande om än en aning spänd inför mötet med nya människor. Han talade lågmält och verkade lite oroad, men ändå nyfiken på orsaken till sina närkontakter. Jack är nyskild. Han är enda barnet och vänsterhänt. Han önskade ingen publicitet kring sitt fall och gick endast med på att berätta sina upplevelser om hans rätta namn inte nämndes i sammanhanget.

Under undersökningens gång upptäckte vi att serien av händelser hade börjat redan när Jack var två år gammal, 1957. De påföljande händelserna ägde rum 1959, 1961, 1964 eller -65, 16 oktober 1971 och slutligen 1976.

Fyra av dessa händelser utspelades i närheten av St. Catharines. Händelserna 1957 och 1959 var i distriktet Owen Sound när Georgian Bay i Central Ontario. Platsen för händelsen 1971 är okänd.

NY HYPNOS I TORONTO

Den 20 juli kontaktade Harry Tokarz dr. Susan Schulman, skicklig medicinare och beteendeterapeut i Toronto med hypnoterapi som specialitet. Hon träffade Jack första gången 24 juli och bedömde honom som utmärkt "objekt" efter en förberedande hypnossession.

Den 7 augusti kröp den första händelsen, från 1957, upp ur Jacks undermedvetna. Jacks mamma lät honom ofta gå småärenden åt henne. En dag gick han till en butik i närheten för att köpa mjölk. På vägen mötte han en liten humanoidvarelse i silverskimrande kläder och såg även ett tefatsliknande, silverfärgat föremål på nära håll. Den stod på en liten kulle och hade formen av en diskus. Humanoiden sade till Jack att det var ett "rymdskepp". Jack beskrev varelsen: "händerna var silvergråa med konstiga fingrar och han hade stora svarta ögon."

Jack hade tydligen råkat få se denne och en annan varelse när de höll på att arbeta med något i närheten av farkosten. Han frågade vad de höll på med. En av dem frågade då Jack varifrån han kom. Han tog med sig Jack in i Ufot. Där visades en film på en skärm, som humanoiderna tittade på.

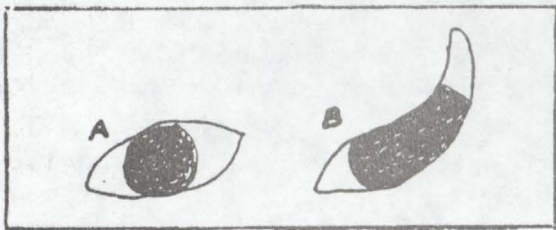
En av varelserna lyfte upp Jack på ett bord. Han såg olikfärgade ljus på farkostens väggar, en rund möbel mitt på golvet och en utgång längst fram. Filmduken fanns på hans vänstra sida. Någonting fästes vid hans handled. De undersökte hans hjärna (tankar) med en annan anordning genom att "suga" ut information med hjälp av en dator med kablar anslutna till huvudet. Humanoiden sade att det rörde sig om en test.

Jack såg också en annan skärm, som varelserna tittade på när de undersökte honom. Han såg underliga tecken, liknande siffror, på skärmen. De sade att apparaten användes

för att undersöka om han hade de rätta förutsättningarna för ett visst ändamål. De tog bort anslutningarna vid handlederna och huvudet. Varelsen lyfte honom ner från bordet och nedför några trappor utanför farkosten. En av humanoiderna ledsagade honom till en plats i närheten av hemmet. Han sade till Jack: "Jag måste gå." Humanoidernas fötter pekade rakt fram och rörde sig samtidigt. Den gled uppför farkostens trappsteg och försvann in.

Jack påminde sig nu en händelse som inträffat två år senare (1959). Han var i hemmet i Owen Sound och lekte med byggklotsar. Någonting sköt ut bakifrån soffan och sög ut blod, smärtfritt, från vristen på kortare tid än en minut. Anordningen drogs snabbt tillbaka bakom soffan. Han sade till sin mamma att han hade skadat sig. Hon plåstrade om honom och såret läkte på kort tid.

MUSEUM-DRÖMMEN

Humanoidens ögon i jämförelse med en människas

"MUSEUM"-DRÖMMARNA

Jack och hans far, Bill, genomgick en hypnossittning tillsammans den 18 september. Den 1 augusti hade Bill berättat för Harry Tokarz och Joe Muskat om en händelse under en bilfärd i närheten av hemmet, där Jack var med (1961). Han kom ihåg hur han gick ur bilen och stod öga mot öga med en dryga metern lång humanoid, som stod framför en landad farkost. Bill skyddade sin son med sin kropp och sade åt honom att gå tillbaka in i bilen. "Jag vet hur man handskar med dem", sade han sedan. Sedan minns han hur han körde vidare och hade ett svagt minne av hur de blivit stoppade ytterligare en gång. Under hypnosen den 18 september återupplevde Bill denna händelse och vad han tidigare berättat blev därmed bekräftat. Bill råkade emellertid plötsligt på en "spärr" i samband med att humanoiderna förde honom till en svart, skinande, spegelliknande ingång till ufoet. Vid detta tillfälle började han gråta. Han hävdade att det berodde på att humanoiderna nekade honom att fullfölja ett "uppdrag", som han programmerats för.

Efter detta har Bill haft drömmar om att han sett ett "tids-museum", ett ställe eller ett rum med en rad antika och moderna tekniska

anordningar, alla gjorda av människor. Där fanns elektroniska apparater för sändning och mottagning, datorer, mätutrustning och bandspelare. Utrustningen verkade vara från början av 1900-talet till nutid och det fanns även sådant som såg ut att höra hemma i framtiden.

DEN SVARTA CADILLACEN VID

TWELVE MILE CREEK

Vid hypnossessionerna den 24 och 31 juli uppdagades en händelse som inträffat vid Twelve Mile Creek i närheten av St. Catharines under sommaren 1964- eller 65, när Jack var 9 eller 10 år gammal.

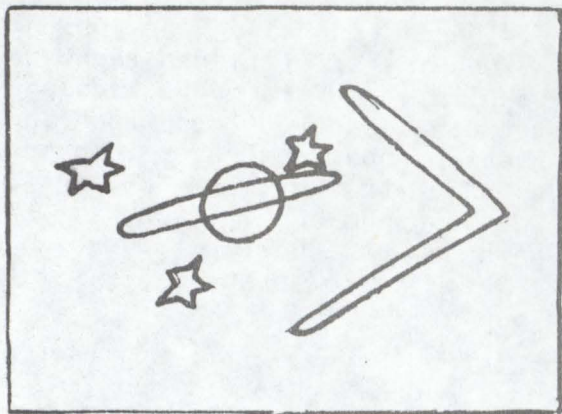
Han och Jim Voss höll på att leka på ett kuperat övergivet område 1,5 mil söder om Lake Ontario. Jim upptäckte en humanoid och ropade till Jack som också såg den. Varelsen närmade sig dem och bad dem på telepatisk väg följa med för att se på något intressant. De fick också veta att det var ofarligt.

Jack beskrev varelsen. Den var dryga metern lång, flintskallig med gräddfärgat skinn. En snittliknande mun, som inte öppnades och näsan var liten. I stället för öron fanns en krökt öppning. Ansiktsuttrycket var som hos en människa. De stora ögonen gjorde ett hypnotisk intryck och var uttdragna åt sidorna (se bilden) av huvudet. Händerna hade fyra fingrar, av vilka två var mycket långa med breda fingerspetsar. Kläderna var glänsande, mörkblå, tätt åtsittande uniformer med stövlar. Byxbenen verkade vara instoppade i stövlarna. Ett svart bälte satt runt midjan. Uniformen täckte allt utom händer och ansikte och runt halsen satt en lång krage med en liten öppning i bröstet. Inga knappar eller blixtlås syntes till.

Ett tecken på högra axeln och ett annat just nedanför vänstra "rockslaget" verkade tryckt på och var svart (se bild).

Pojkarna följde med humanoiden till ett garage i närheten. Där fördes de in i en "begagnad" fyrdörrars svart Cadillac, tydligen med luftkonditionering och envägsglas i fönstren. Klädseln var plysch. De satt i baksätet och två humanoider satt i framsätet. Bilen kördes nedför grusvägen till ett träskområde nära Sea Cadets building (Sjökadetternas byggnad). De klev ur bilen och fick se ett stort diskusformat föremål stående på marken. De gick in i den svagt upplysta farkosten och placerades på något som liknade barnsängar med hjul. Jack såg datorpaneler utefter väggarna och soffor i rummet. De fick dricka en

vätska, som gjorde dem dåsiga.

Emblemet på humanoiden vid Twelve Mile Creek

Instrument undersökte deras kroppar. Jack såg en skärm på väggen. Efter en stund dök en svart fläck upp på skärmen, instrumenten drogs tillbaka och pojkarna fick gå. Man sade till dem att det skulle glömma vad som försigått, eftersom ändå ingen skulle tro på vad som hänt om de berättade det för någon.

Pojkarna kördes tillbaka med bilen till garaget. Jack kom ihåg att det inuti farkosten funnits ytterligare två humanoider, som var kortare än de första. Deras uniformer var ljus silverblå med svarta bälten. De kortare varelserna var "som arbetare", sade Jack. Han mindes också hur han sett varelserna gå ifrån garaget.

BIGFOOT OCH MÖJLIGEN EN IMPLANTATION

De olika hypnossessionerna frambringade även minnen av några andra händelser. Jack kunde medvetet minnas en händelse som ägde rum när han var 14 år, 1969. Han var då tillsammans med en vän, Ken Johnson (pseudonym) på ett annat område i trakterna av St. Catharines, Short Hills. Han och Ken plockades upp av en stor Bigfoot-liknande varelse och togs ombord på ett landat föremål. Där berättade en humanoid av den mindre typen att de använde bigfoot för att lyfta tunga saker på jorden.

Pojkarna såg bigfootvarelsen sätta sig på en stol i ufot. Humanoiderna anslöt kablar till dess huvud, kablar som ledde till en anordning i närheten. Det verkade för Jack som om de höll på med att programera den för något annat uppdrag.

Jack kom ihåg hur han såg Ken på ett operationsbord med blod rinnande ut från vänster öra och tinning, medan han omgavs av humanoider klädda som läkare. Jack var säker på att någonting implanterades i Kens huvud. Jack kände det som om han själv fått något implanterat. (Vi bad

Jack att låta röntga sig, men det har inte blivit gjort).

SJUKDOM, DÖD OCH EN VARNING PÅVERKAR UFO-UNDERSÖKARNA.

Jack anlände till dr. Schulmans mottagning den 21 augusti (1982) för ytterligare en hypnossession. En serie problem utan synbara sammanhang började denna dag och upphörde först den 18 september. Jacks farmor dog den 21 augusti. Jacks far, Bill, attackerades av en metafysisk varelse klädd i svart. Attacken efterlämnade ett svart märke på Bills kind. Under hypnosen beskrev Jack exakt den plats, där han orkester hade spelat på ett party, natten före "händelsen med husbilen", som finns beskriven längre fram i artikeln. Dr. Schulman observerade en viss labilitet och osäkerhet hos Jack och gav honom under hypnosen en "injektion av självförtroende". Jack blev frustrerad av sin egen omförmåga att bevisa att händelsen var sann och han hade också under den här tiden vissa problem med sin chef på arbetet, något som aldrig inträffat tidigare.

Larry Fenwick fick två underliga telefonsamtal till sitt kontor. Det ena lät som ett antal bandinspelningar som spelades upp samtidigt. Det andra som kvinnoskrik. Båda samtalen kom inom en timme under samma dag. Han fick också reda på att hans fru hade cancer och lungsäcksinflammation. Den 18 september hade hon återhämtat sig från lungsjukdomen och i mars 1983 hade cancer försvunnit till följd av strålbehandling och chemoterapi.

Harry Tokarz och hans flickvän Sandy råka ut för en rad problem med ett företag i marknadsföring och Sandy blev sjuk och vistades en tid på sjukhus. Harrys film- och TV arbete höll på att sluta med ruin, när en av hans uppdragsgivare, Canadian Broadcast Corporation, avskedade honom. Hans verksamhet minskades med 40%. Detta har senare löst sig till det bättre.

Joe Muskat hade personliga problem med en kvinnlig arbetskamrat. Joes fru hotade lämna honom. Dr. Schulman råkade i häftigt gräl med sin pojkvän under en semester i Las Vegas och förlorade ovanligt mycket pengar på spel.

CUFORN kontaktade Jacks far, Bill, som efter mycken övertalning gick med på att låta sig hypnotiseras. Dagen före denna session skulle äga rum (även Jack skulle delta) fick Harry Tokarz ett oroligt telefonsamtal från Jack, som berättade att han själv blivit uppringd av en av dr. Schulmans "vänner" - inte doktors sekreterare. "Vännen" hade sagt att hypnosen var uppskjuten och slingrade sig undan alla frågor om varför inte någon ny tid bestämts. Fyra tidigare försök av Joe

8. Muskat att få kontakt med dr. Schulman hade misslyckats. Vid tiden för Jacks telefonsamtal med Harry, stod det klart att dr. Schulman undvek all form av samröre med CUFORN. På tre veckor fanns hon inte på sin mottagning, utan vistades i hemmet.

Joe Muskat och Harry Tokarz gick till hennes mottagning den 11 september för att själva söka efter henne. Hon syntes inte till. De lämnade ett meddelande, där de bad henne att höra av sig så fort som möjligt. När Harry kom hem vid halv tio-tiden, fann han Sandy stående vid telefonen med luren i handen och ett förvirrat uttryck i ansiktet. Hon berättade om ett mycket ovanligt samtal, som avslutats just när Harry kom in i rummet. En djup manlig stämma hade frågat "finns husets herre hemma? Det gäller en officiell angelägenhet. Säg till honom och de andra att sluta upp med det de håller på med, annars. Ni kommer inte att... Där avbröts samtalet. Under samtalet hördes hela tiden någon i bakgrunden som rabblade siffror.

När vi slutligen fick kontakt med dr. Schulman två dagar senare, påstod hon att hon inte sett vårt meddelande och verkade för övrigt helt oengagerad. Ett nytt datum för en hypnossittning fastställdes för Jack och Bill efter övertalning från vår sida. (Det underliga är, att det från början var dr. Schulman som tagit initiativet till denna sittning).

HÄNDELSEN MED HUSBILEN

Jack och fem eller sex andra personer var på hemväg från en spelning på ett party hos Jenny Milles (pseudonym) i Vinland Station den 16 oktober, 1971. Klockan var 01.30. De flesta av dem var medlemmar i rockbandet som spelat på partyt. Bandet var på väg till St. Catharines.

Tom Irving (pseudonym), gitarristen i bandet, som var med vid tillfället, anlände till dr. Schulman den 22 september, 1982, för ett sammanträffande. Han hade sin fru med sig. Medan han befann sig i ett förberedsetillstånd med sin fru närvarande, föll hon i lätt trans och sade att hon mindes partyt i fråga.

Vid en session den 29 september vägrade plötsligt Tom att låta sig hypnotiseras av dr. Schulman. Han sade: "Det finns något långt där borta i medvetandet... helat tiden... som ett motstånd." Han mindes också vagt hur han "gått av vägen.. kanske på grund av någon trafikolycka." Han mindes inte partyt. Dr. Schulman berättade att Tom led av en mental blockering, både medveten och omedveten.

Vi ringde till dr. Leo Sprinkle, välkänd ufolog sedan många år, psykolog och chef för Division of Counseling and Testing vid Wyominguniversitetet. Han rådde oss hur vi skulle fortsätta med utredningen av fallet och menade att de personliga problem som drabbat oss hörde ihop med det. Han sade att "om vi medgav detta skulle det så småningom avtaga." Dr. Schulman hade ett långt samtal med Sprinkle, som enligt henne själv var till stor hjälp.

Joe Muskat och Harry Tokarz träffade Tom och hans fru den 8 oktober. Hon ledde dem raka spåret till det hus i Vinland, där partyt ägt rum. Enligt Toms anteckningar hade det varit den 16 oktober, 1971. Bara hon och Jack mindes händelsen. Trumslagaren och basisten var inte till någon hjälp.

BANDINSPELINGAR FRÅN DR. CLEMENS MOTTAGNING 23 JUNI OCH DR. SCHULMANS MOTTAGNING 18 SEPTEMBER, 1982

De som befann sig i husbilen var Jack, Calvin Stoddard, Sam J., Tom Irving, en tonåring som fått lift tillbaka till St. Catharines och möjligen också Sam J.s flickvän och Ann Marie, Toms fru. De körde västerut på North Service Road, ungefär 15 meter norr om huvudleden, Queen Elisabeth Way. Tom körde.

När de närmade sig utkanterna av Charles Daley Park, sade Tom: "Det ser ur som om det hänt en olycka där framme." Jack tittade över Toms axlar och såg ljus fram för dem på vägen. Tom stannade vid sidan av vägen. Han sade: "Det är bäst att ni kommer och tittar själva. Ni kommer inte att tro det."

Jack berättade för doktorn: "Jag såg ett flygande tefat på vägen, med ljus som pendlade fram och tillbaka över vägen. Det lyste blått från botten, som sökarljus som undersökte vägen. Det fanns fönsterventiler och små röda ljus satt runt periferin på farkosten och högst upp var en kupoliknande utbyggnad. Föremålet verkade gråaktigt, men det var svårt att avgöra eftersom det var natt. Sällskapet bestämde sig för att vända tillbaka och lämna platsen så fort de någonsin kunde. Calvin försökte göra en U-sväng mitt på vägen, men styrinrättningen vägrade fungera."

"Vi började åka mot föremålet och Sam sa: "Vad gör du?" Tom svarade: "Jag kan inte kontrollera bilen." Ufot drog bilen mot sig. Det var inte klokt. Han pressade foten mot bromspedalen men bilen bara fortsatte framåt, väldigt långsamt. Det kändes inga gupp som vid normal körning.

Sedan stannade bilen vid ena vägkanten, kanske en 7-8 meter från ufot. Olika ljud hördes nu från ufot, det lät som vägverkets rengöringsmaskiner, eller något pneumatiskt, som när man lättar på ett lufttryck. Föremålet såg varmt ut. Det fanns värme runt det.

Sedan sade Sam till Tom: "Ser du det där?" Tom svarade: "Ja." Han sade åt Sam att vara tyst. Jag försökte nu klä över sätet utan att själv synas. Sam sa åt mig att krypa ner igen. Jag sa: "Vad är det som händer?" Han sade: "Det kommer någon från det." Jag hörde fotsteg vid sidan av bilen. Vi hade bestämt oss för att hålla oss absolut stilla och inte göra några ljud. Jag hörde någon som tog i dörren - på Toms sida. Jag såg att han var rädd, men han fortsatte att sitta helt stilla och stirra rakt fram. Han tittade aldrig på varelsen, eller vad det nu var, som försökte öppna dörren. Jag såg inget ansikte i fönsterrutan, men i fönstret bakom såg jag överdelen av ett huvud och ögonen som gick förbi, riktigt mörka ögon med svarta pupiller. Ett mycket underligt huvud, större än våra. När det passerat "flöt" det fram alldeles jämnt. Sedan hördes hur det ryckte i bildörren där bak. Den här killen som vi hade givit lift - de måste ha påverkat honom telepatiskt, eller något sådant - för av någon anledning lutade han sig över mot bakdörren och jag trodde han ville kolla om den var låst, men i stället öppnade han den. Båda dörrarna öppnades och jag såg fyra främmande varelser som stod utanför.

I detta ögonblick var alla i bilen utom sig av rädsla. Vi försökte finna något sätt att slå ned varelsen på, som om vi varit attackerade. Men varelsen kom in. Han fick oss (telepatiskt?) att lugna oss. Det kändes mera som om han kommunicerade med ögonen än med munnen. Hans mun verkade inte rör sig. När han tittade på någon annan blev "rösten" svagare men jag kunde fortfarande höra vad han sa. När han såg direkt på mig förstod jag allt perfekt. Han sade att han inte tänkte skada någon eller var fientligt inställd, att vi inte skulle kunna prata eller röra oss, och att han gjort så med oss för att han var rädd för sin egen och sin besättnings skull. Han visste att vi hade tänkt på att försöka skada honom

Han sade, att allt de önskade var att göra vissa tester på en del av oss.

Jack sade att humanoiden inte hade några ögonbryn, huvudet var mycket stort i förhållande till kroppen och munnen var liten och såg ut som ett snitt.

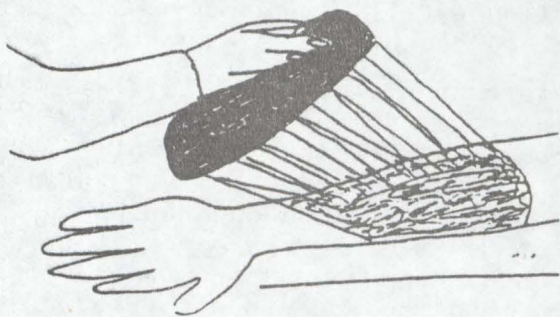
Jack fortsatte: "Vid detta tillfälle klev varelsen över trumsetet och knuffade till en trumma, som rullade ut ur bilen. En annan av humanoiderna, som stod utanför bilen tog upp trumman och såg på den. Jag gick ut med min bag med blockflöjterna. Jag såg på trumman och tog den från humanoiden. Han frågade vad det var. Jag berättade och pekade på trummisen, Sam, och sa: "Han spelar trummor." Tom kom ut ur bilen och såg mig stå och hålla trumman. Varelsen frågade mig om trumman var skadad. Jag sa att den var allright. Han försökte sätta tillbaka trumman på stativet men misslyckades och lade den i stället på bilgolvet. Så tittade han på min väska och frågade vad det var idén. Jag tog upp en av blockflöjterna och visade hur man spelar på den. Jag tog med varelsen tillbaka in i bilen.

"Han sa att han inte hade utrustning eller tid för att testa oss alla, så han ville testa tre av oss. Han sa också att han skulle föra oss tillbaka när det var klart och sedan kunde vi ge oss iväg. Han valde Calvin, Sam och mig."

"Jag följde med varelsen in i ufot. Jag lade märke till att väggen på insidan av dörren var kall och svart. Men andra väggar var välvda och delvis upplysta. Det fanns två humanoider där. En av dem sa åt mig att ta av mig skjortan. Jag gjorde så. Jag hade fortfarande en av blockflöjterna med mig. Jag var orolig för vad de tänkte göra med mig. De lade mig ner på golvet. Längst bort fanns en koj. De tog basisten Calvin ut ur rummet. Sam började protestera. Han ville inte låta sig testas. Jag skrattade åt hans försök att få slippa."

"Det fanns en annan koj i närheten av mig med ett antal instrument, liknande en tandläkarutrustning, som såg ut att vara avsedd för undersökningar. En av varelserna tog upp något, som såg ut som luren till en slags telefon. Den var helt svart. (se bild nästa sida). Han försökte demonstrera den för mig. Han placerade tingesen mot sin arm, som var täckt av kläder. Jag kunde då se genom "tyget". Det som syntes var en diffus avbildning av vad som verkade vara ben. Ett ljus strålade från sidan på apparaten, som verkade fungera som en röntgenanordning. Sedan placera-

de han den mot min högra arm. Det kändes ingen smärta. Jag såg musklerna och blodkärlen och pulsslagen syntes, hur blodet pumpades ut i venerna.

Röntgenapparaten som användes på Jacks arm.

Varelsen sade åt mig att ligga ner. De lyste med ett stort ljus på mitt huvud. Det såg ut som neonljus och var monterat på en stor maskin som såg ut som en arm. Ljusstrålen var silvervit och sveptes runt. Min hand kom i vägen och då gjorde det lite ont. De gjorde ett snitt nära örat."

"Apparaten i sig själv såg ut som en tandläkarutrustning och den rörde sig ovanför mig. Den var metallisk. När den pekade neråt såg den ut som en borrar eller en kniv. Det fanns alla möjliga slags armar med olika anordningar på. Varelserna undersökte mig med några av dem. Rummet var fullt av aktivitet. Alla verkade gå in för vad de höll på med med största allvar. Det var som en operationssal. En massa sladdar. De pressades ner mot vissa ställen på huden. Jag vet inte om det hade något ytterligare syfte, men det verkade som om de nu som om de hade samlat all information de behövde. De hade små påsar som innehöll prov tagna från mig, som t ex. hår. Sedan tog de undan apparaten - jag vet inte om de rullade bort den eller fällde ihop den. De satte mig upp. De rullade över mig till en annan del av farkosten, där mina kläder fanns. Där fanns ett bord med instrument inuti. De lade in instrumenten i vitt tyg och tog bort dem."

EN FRÅGA OM RELIGION

"De frågade oss om det var något vi ville veta - i så fall kunde det passa bra nu. Sam var mycket nyfiken. Han frågade varifrån de kom. De svarade att det var mycket långt bort. Inte från vårt solsystem, och han skulle ändå inte förstå om de berättade för honom. Sedan beslöt jag mig för att fråga en sak - jag hade plötsligt fått för mig att de här varelserna

kunde vara änglar. Jag ville tala om att det var det jag tänkte på, men frågade i stället vilken religion på jorden som var den rätta. De verkade överraskade. De upphörde med sin verksamhet. Två av dem såg på mig: "Varför frågar du det?" Jag sa: "Eftersom ni verkar mer avancerade än vi i alla avseenden, inte bara telepatiskt, men även socialt och kanske andligt, borde ni om några kunna svara på en sådan fråga."

Varelsen sa: "Är du medlem av någon religiös rörelse nu?" Jag svarade nej, men berättade att jag tidigare varit det. Jag uppfostrades i ett religiöst hem. Han frågade mig vilken religion det var och jag svarade att det var Jehovas Vittnen, men att jag inte längre trodde på den. "Är det den rätta tron." "Nej," svarade han, det finns ingen korrekt religion på jorden." Sedan avbröt han all vidare diskussion i det ämnet. Jag hade fler frågor, men han vägrade tala om religion. Jag fortsatte att fånga upp deras tankar, men han ville inte påverka mina egna religiösa värderingar."

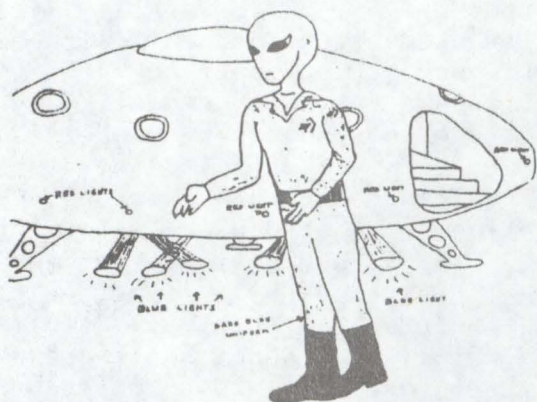
Dr. Clemens frågade: "Hur visste du vem av dem som var ledaren?" Jack svarade: "Han var den dominerande bland dem. Han var den som tog alla avgörande beslut och gjorde det mesta av jobbet, som att hämta oss i bilen, fråga ut oss osv. Han verkade styra allting. Besättningen var väl-drillad. De visste precis vad de skulle göra. De var mycket effektiva."

"När jag hade satt på mig kläderna igen, stod jag och pratade med honom en stund. Jag hade då bättre tillfälle att se hur han såg ut. Blockflöjterna hade jag med mig. Calvin hade redan skickats tillbaka. Jag var inte säker på det just då, men när jag kom tillbaka till bilen, fanns Calvin redan där. Sam verkade mera avspänd nu och log när han sade adjö. De tackade honom för att han följt med dem. Sedan gick han tillbaka till bilen. Jag följde inte med. Jag ville inte att upplevelsen skulle ta slut. För mig hade det varit en mycket intressant erfarenhet. Ledaren stod vid dörren. Han började berätta saker som berörde mig själv - saker om mig och min familj och mitt liv. Han visste att han och jag kände någon slags gemenskap. Nästan som om vi var släkt. Jag kände en närhet till honom. Enbart denna känsla gjorde att jag kände mig sorgsen. Det var som en slags kärlek. Sådan kärlek som man hyser för sin bästa vän eller någon man verkligen bryr sig om. Jag tror det var då jag började gråta. Inte så att jag grät högt, men jag kände hur

tårarna trillade på kinderna.

EN MUSIKSOUVENIR

"Han berättade att vi skulle träffas igen och att det fanns mycket arbete att göra. Han sade att han skulle ge mig ett "syfte" och att jag skulle bli till god hjälp för mina vänner och min omgivning.

En av humanoiderna ritad av Jack

Det han sa till mig fick mig att känna mig behaglig. Han ingav en känsla av att jag varit till nytta och hjälpt honom. Han visade tacksamhet och frågade och det var något jag ville visa honom. Jag sa: "Jag har några musikinstrument här som jag skulle vilja visa." Och han sa: "får jag se dem?" Jag gav honom bagen. Han började undersöka dem.

"Jag hade tre eller fyra blockflöjter i den. Tenorflöjten, den största, var i två delar. Jag hade tagit isär den så att den skulle passa bättre i bagen. Jag frågade om han kunde sätt ihop den. Han sa: "Ja." Jag gick fram till honom och tog upp tenoren och satte fast munstycket. Sedan visade jag den för honom. Han sa: "hur spelar man på den?" Jag spelade några toner och sa att man får ton i den genom att blåsa luft och täcka över hålen." Han tittade på och sedan tog han upp altflöjten och sa: "Vad är det här då?" Och jag sa att den låter högre än tenoren men är i grunden samma instrument. Jag tog också upp den minsta och visade honom. Han verkade mycket intresserad och jag började fundera på om jag skulle ge honom den minsta, som en gåva. Så jag frågade honom om han ville ha den med sig som souvenir. Han sa: "det vore fint." Så jag gav den till honom. När han sträckte ut sin hand för att ta emot den, såg jag närmare på hans hand. Den såg mycket underlig ut. Huden var verkligen grov.

Tummen var bred och svart. Och fingrarna - fingerspetsarna var breda. De verkade smälta av lite, men det fanns liksom ett veck vid fingerspetsen.

"När Sam gick ut genom dörren, pratade han med en annan av varelserna. Jag hörde samtalet inne i hjärnan. Sam frågade om de hade några baser i vårt solsystem. Varelsen sade att det fanns ett fåtal och att de hade några på planeter i andra solsystem och även här på jorden. "Vi har faktiskt en här," sa han och pekade på Ontario-sjön.

Author	Year	Country	Sample Size	Findings
...	...	...	...	...

En händelse som inträffade 1976 med Jack och hans ex-fru, som var av typen närkontakt av tredje graden, ges på Jacks begäran inga detaljer om.

DR. SCHULMANS SAMMANFATTNING
AV FALLET

Dr. Schulman sammanfattade fallet genom att konstatera att enbart hypnos inte kan avgöra om en individ talar sanning eller ej, men hon tvivlar inte på att Jack själv verkligen tror att vad han berättar är sanning.

Jack T. vaknar upp ur hypnosen

Hon menade också, att ju fler detaljer som framkallas under hypnosen, desto mindre trovärdig blir berättelsen. Chansen är då större att de luckor som

finns i berättelsen, fylles ut med fantasier. Jack hade dessutom läst Bud Hopkins bok "Missing Time".

Till det positiva för trovärdigheten av berättelsen hör, att CUFORN verkligen tvingades övertala Jack för att kunna undersöka fallet vidare. Doktorn kunde inte heller finna några dolda ambitioner som önskan om publicitet eller berömmelse. "Det hela är kanske något som vi bara helt enkelt inte kan förstå," sade hon. Hon spekulerade också om de mentala blockeringar som vi då och då stötte på. Kanske var de implanterade av andra krafter och att försöka forcera dem skulle vara att leka med elden. Det kan ju hända att någon skulle komma till skada.

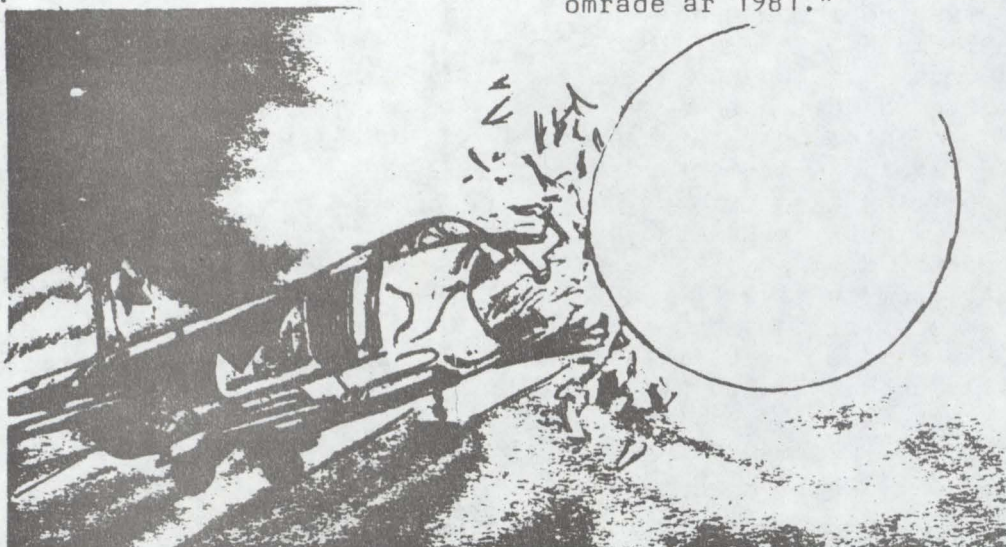
Från *Flying Saucer Review*, vol 29, 1984
Översättning och bearbet: Acke Svensson

PILOT KROCKAR MED UFO * *

Ryskt attackflyg skulle jaga bort ett UFO, som uppehöll sig i närheten av en topphemlig militärbas - men ryssarna var en lätt match för den klotformade inkräktaren, avslöjar sovjetiska källor.

Hela 5 st av Moskväs nyaste MIG-jets utplånades och bara ett - skadat då det rammades framifrån av det ilska UFOt - lyckades ta sig hem, berättar den ryske UFO-experten Dr. Eduard Naumov.

"Händelsen visade sig bli en katastrof för vårt flygvapen - en oerhört genant historia!", sade Dr. Naumov till *The National Enquirer*. Denna förrödande händelse ägde rum den 26 aug. 1983 i luften ovanför den topphemliga ryska ubåtsbasen vid Ventspils vid Östersjökusten i Lettland, enl. Dr. Naumov, som berättar:

"UFOt hade upptäckts då det färdades längs kusten på ca 2.500 m höjd. Jetplan som var utrustade med värmesökande robotar sändes upp med order att anfalla och förstöra inkräktaren, som flög över ett synnerligen förbjudet militärområde. De avfytrade robotarna exploderade ögonblicket efter avskjutningen mot den främmande farkosten och förintade planen som avfytrade dem.

Alla utom ett av planen föll ner i havet - och det som nätt och jämt tog sig tillbaka var svårt skadat.

En regeringsrapport av händelsen, som publicerades i en officiell nyhetstidning hela två månader efter händelsen, nämnde ingenting om något UFO. Det stod att planen var ute på "ett rutinmässigt försvarsuppdrag" då ett av dem - flugel av 23-åriga Sr.löjtnant Mikhail Anisimov - träffades av en "kulblix". Något stort krockade mot planets nosparti med en oerhörd smäll", berättade tidningen. "Planet skakade och omhöljdes av ett bländande blå-vitt moln och efter några sekunder fanns där bara tystnad och en tom himmel."

När Anisimov landat och inspekterat sitt plan "såg han ett gapande hål i stället för ett nosparti. Det var helt utbränt och svart, ytan på planet var avsvett och hade flagnat."

Men Dr. Naumov går inte på den officiella historien. "Folk skrattar åt den förklaringen - hur många gånger kan regeringen skylla på kulblixar?" undrar UFOlogerna. Han påpekar att man använde samma ursäkt för att förklara en attack på ett sovjetiskt jetplan år 1981.

Dr. Victor Adamenko, en annan UFO-expert och författare, håller med och förklarar: "Det finns inget tvivel om att det UFOt, som löjtnant Anisimov stötte ihop med var av samma typ som det som möttes av löjtnant Boris Korotkovs jaktflygplan i samma område år 1981."

Källa: Henry
Gris artikel
i *The National
Enquirer*, höst
1983.

LIFTANDE SPÖKE

EN DEL SÄGER ATT DET ÄR ETT SPÖKE — ANDRA PÅSTÅR ATT DET ÄR NÅGON SÄND AV GUD.

Han liftar med passerande bilister, talar högtidligt om "Jesu återkomst" och försvinner sedan i tomma luften!

Det låter som handlingen i en underlig film eller TV-show — men för alltför många bilister i Sverige är denna kusliga uppenbarelse rysande verklighet.

UPPLÖSTES INFÖR MINA ÖGON!

"Jag säger bara att jag vill helt enkelt inte tro vad jag har sett," sade den 42-åriga lastbilsföraren Bertil Åkerman med en rysning. "Men jag vet att han var verklig — precis som du och jag!" Åkerman körde sin lastbil längs en obebyggd vägsträcka då han fick syn på den unge liftaren, klädd i grön jacka med skinnkantad huva, stående vid väggkanten. "Jag stannade och han klev in i hytten", berättar Åkerman. "Han började tala om Jesus och hans återkomst". "Jag hörde honom säga på ett sakligt sätt, 'Jesus Kristus skall återkomma, ... snart. Faktiskt mycket snart!'"

Nåja, jag vände mig emot honom och han bara upplöstes inför mina ögon, med kläder och allt! Jag blev chockad och var nära att tappa kontrollen över lastbilen!"

Åkerman var inte den förste som mötte den spöklike liftaren i närheten av byn Ekenässjön. Vi har bl.a. de två unga kvinnorna som även de berättar

att de gav honom lift en kväll — med samma förbluffande resultat.

"Jag var fullkomligt vettskrämd — jag visste inte vad jag skulle tro," sade 17-åriga Inga-Lill Hedenborg.

Även den gången var den unge mannen klädd i grön jacka med skinnkantad huva. "Han började tala religion och han berättade för oss: 'Jesus Kristus kommer. Han återkommer snart!'"

"Jag kände en rysning genom ryggmärgen. Jag vände mig om för att säga till honom att jag inte trodde så mycket på religion — men när jag vände på huvudet upplöstes han i tomma intet!"

"Han bara inte fanns där. Vi åkte väl i 80 km/tim eller mer. Jag vet helt enkelt inte hur han kan ha gjort det — men det är sant."

"Inget liknande har någonsin hänt under alla de 30 år som jag varit poliskonstapel," säger Gösta Edeberg i det polisdistriktet.

"Jag har fått rapporter om ett flertal observationer som berättar om en figur som liftar, talar om Kristi återkomst och sedan försvinner.

"Det är helt otroligt — men det har hänt många gånger."

Artikelförfattare: Judith Regan
Översättare: Eva H-S.

LASTBILSCHAUFFÖR ÅKERMAN TOG UPP EN LIFTARE SOM SEDAN FÖRSVANN FRAMFÖR ÖGONEN PÅ HONOM.

SETI-AMATÖRER

SETI, Search for extra-terrestrial intelligence, (sökande efter utomjordisk intelligens) VAR FÖRUT UTESLUTANDE REGERINGARNAS OCH UNIVERSITETENS BORD. MED HJÄLP AV STORA RADIOTELESKOP OCH AVANCERAD UTRUSTNING KUNDE BARA STORA OCH VÄLSITUERADE GRUPPER BETRÄKTA HIMLEN FÖR ATT FÅ MEDDELANDEN FRÅN ANDRA VÄRLDAR. DETTA ÄR NU ANNORLUNDA.

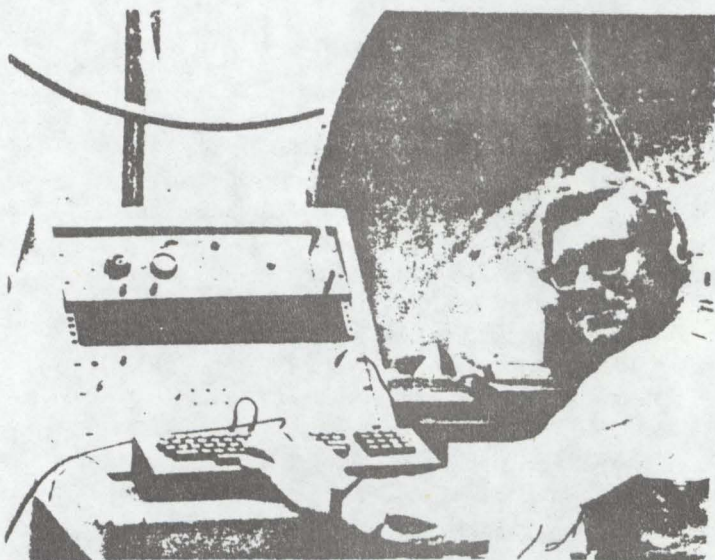
Tekniska framsteg som gjort datorer och mjukvara tillgänglig har också satt SETI-amatörerna på jakt. Man kan inte ännu springa ut och köpa sig en egen SETI-apparat, men med tillräcklig kunskap, pengar och hjälp från andra amatörer, kan man konstruera ett eget datorstyrt mottagningssystem och lyssna på stjärnorna.

SETI-amatörerna kom på fötter 1975 då Nicholas Marshall, forskare på Lockheed, bildade sin "star-quest"-grupp för att bygga en avlyssningsstation i San Fransisco Bay-området. Stationen blev aldrig färdig, för trots att gruppen besatt ett stort radiokunnande, så fattades datautrustning för att skilja intelligenta signaler från statistiskt radiobrus. Men det som saknades då finns nu att få tag i till låg kostnad och ett antal amatörer är nu färdiga att börja sin egen avlyssning.

T.ex. i Edmonton, Alberta, grundade elektroniktekniker Bob Stevens "Amateur Radio Astronomy Observatory", och de avlyssnar nu rymden med två stora mikrovågssparaboler. I Chicago håller dataanalytiker Robert Gray på att bygga en avlyssningsapparat som är så känslig att den kan uppfatta en 75-watts glödlampa lika långt från oss som solen.

Dessutom har vi Karl Lind (se bild) från SRI International i kaliforniska Kiseldalen. Med svarta hornbågade glasögon och dataspråksdialekt, har Lind redan använt \$ 15.000 och 1200 timmar arbete för designen och konstruktionen av sina egna SETI-apparater.

Bland Lind's favoritgrejer finns ett par hemmagjorda förstärkare som för-

stärker inkommande signaler och reducerar ovidkommande radiobrus.

Just nu har han ställt in sina instrument på Sigma Draconis, en solliknande stjärna på ett avstånd av 18,2 ljusår från jorden. I och med att Sigma Draconis snurrar kring Polstjärnan, så kan den alltid avlyssnas; så om det kommer signaler därifrån så skulle det vara möjligt att upptäcka dem vilken tid på dygnet som helst. Enl. Lind så ökar möjligheten att upptäcka signaler om man använder apparatur som är lämpad för radiofrekvensen 1420 mHz, väteets frekvens. Eftersom väteet är det vanligaste grundämnet i universum så skulle andra civilisationer instinktivt sända sina meddelanden på det sättet, förklarar Lind.

När NASA snart börjar sitt eget SETI-projekt kommer man att använda en mottagare som kan uppfånga 74.000 radiofrekvenser samtidigt. Fysiker Paul Horowitz vid Harvard Universitet håller nu på att designa en mottagare som kan avlyssna en miljon eller fler kanaler samtidigt. Linds apparatur, vilken endast kan avlyssna en frekvens åt gången, verkar ynkelig vid en jämförelse, men experterna ser inte ned på SETI-amatörer. "Vi är faktiskt alla amatörer på detta område", säger Horowitz. "Jag vill inte uppmuntra Lind och säga att han nog kommer att finna något, men å andra sidan ger jag inte heller mycket för min egen chans att finna något".

Källa: OMNI, december 1983.

Artikelförf: Edward Regis, Jr.

Översättn: Eva Harling-Svensson

Kommission i Sovjet ska utreda UFO:s!

MOSKVA (TT-Reuter) Sovjetunionen har inrättat en kommission för att utreda rapporter om oidentifierade flygande föremål — UFO — sedan en mystisk cigarrformad farkost observerades i Gorkijtrakten i fjol, skrev dagstidningen Trud på tisdagen.

Fackföreningstidningen Trud skrev att Kommissionen för abnormala fenomen i atmosfären bildades i februari för att granska alla observationer av rörliga föremål eller ljusfenomen i atmosfären. En tidigare kosmonaut, Pavel Popovitj, leder utredningsgruppens arbete.

I en intervju med Trud sade Popovitj att hundratals sovjetmedborgare varje år rapporterar om mystiska himlafenomen. De flesta observationerna kan vetenskapsmännen finna en naturlig förklaring till, men de står fortfarande frågande inför händelserna i fjol i Gorkij-trakten, 40 mil öster om Moskva.

På kvällen den 27 mars 1983 såg flygledarna på flygplatsen i Gorkij en farkost på radarskärmar. Farkosten flög mot dem

men svarade inte på radioanrop, sade Popovitj.

När föremålet närmade sig flygplatsen kunde flygledarna se farkosten med egna ögon. De beskrev den som en stålgrå "cigarr" ungefär lika stor som ett trafikflygplan men utan vingar och stjärtfena. Farkosten flög på omkring 1000 meters höjd med en hastighet av 180–200 kilometer i timmen.

Popovitj sade att föremålet syntes på radarskärmar i omkring 40 minuter och försvann sedan det hade flugit fyra mil norr om Gorkij.

Vetenskapsmännen tar uppgifterna på allvar eftersom ögonvittnena var kvalificerade flygplansexperter som gav exakta och sansade vittnesmål, sade Popovitj.

Han sade att kommissionen har lyckats finna en förklaring på ett fenomen som hundratals personer blev vittne till för ett halvår sedan. Den 2 december svepte ett ljusklot följt av flera mindre ljussken över Vitryssland och centrala Ryssland. Trud

skrev att somliga blev skräckslagna av ljusfenomenen.

En grundlig analys av rapporterna gav vid handen att föremålet var en satellit som brändes upp sedan den hade gått in i jordatmosfären, sade Popovitj.

Trud skrev att kommissionen analyserar flera andra hittills oupplärade observationer från de senaste månaderna.

Bland annat finns det en rapport om ännu ett fenomen i Gorkij-området den 6 februari i år. Flera personer sade att de sett flera flygande ljusklot, och ett ögonvittne sade att två av dem hade förenats till ett slags "tefat".

ALLTID REDO!

UR: KARLSKOGA
TIDNING
21 MAR 1984

En ovanligt storartad
höggring på Vättern syntes den 12
dennes på middagen från Hamnparken i Vadstena i riktning mot Fjuk. En stor stad med hus, breda gator och fästningsverk höjde sig över den lugna insjöspegeln i vacker belysning.
N. D. A.

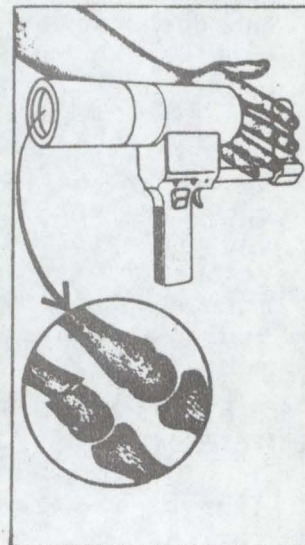
VILORUM
FÖR SVÄVARENS
REDAKTÖRER

RÖNTGEN- PISTOL AVSLÖJAR BENBROTT DIREKT

En fotbollsspelare, som vridit sig i smärtor efter en kollision på planen, bärs idag iväg för röntgenundersökning. En nykonstruerad bärbar röntgenpistol kommer emellertid snart att göra det möjligt att konstatera ett benbrott redan på fotbollsplanen.

Lixiscope heter instrumentet, som med hjälp av svag röntgenstrålning på kort tid kan avslöja ett benbrott. En liten mängd radioaktiv jod i pistolen sänder ut röntgenstrålningen, som när handtaget pressas in passerar genom en hand eller ett knä, som placerats mellan pistolen och en utdragbar skärm.

På den lilla skärmen omvandlas röntgenstrålarna till synligt ljus, och ger en bild av

Den lilla röntgenpistolen avslöjar eventuella benbrott redan på olycksplatsen.

den eventuella trakturen.

Stråldosen är så låg att det skulle krävas tre minuters exponering för att komma upp i samma dos, som normalt används vid en vanlig lungundersökning med konventionell utrustning. □

Kulblix- upplevelse

NYTEKNIK
1983:3

Påskafton år 1938 var en strålande dag utan ett enda moln på himlen. Familjen i Per-Andersgården i Marnäs, strax intill Ludvika, skulle samlas och äta påsksupé. Bordet var dukat och det var folk här och där i rummen runt omkring matsalen.

En av gårdens söner var på väg dit tillsammans med sin fru.

Förintades

Då kom bokstavligen talat en blix från en klar himmel och förstörde en hel del. Fönster och dörrar trycktes in och taket lyftes. Förödelsen blev stor. Husmodern fick

telefonen förstörd.

Händelsen blev föremål för undersökningar men någon direkt förklaring kunde inte erhållas.

splitter i ansiktet och fick åka till sjukhus, men för övrigt blev ingen skadad.

En madrass blev genomborrad och en liten eldsvådeunge uppstod, men den slockade, förmodligen av sig själv.

Alla elektriska ledningar förintades. Det var gamla, utanpåliggande ledningar, lindade kring porslinsknopp. Av kopparn blev ett fint stoft som lade sig på tapeten.

Detta skedde i huvudbygganden samt i ett uthus som stod i förbindelse med huvudbyggnaden via en kort luftledning. Vidare blev

Expertisen antog att det rört sig om någon slags kulblix.

Nils Göte Håkansson
Ludvika

CIA STÖDER PSI-FORSKNING

AV

RONALD MCRAE

VAR TREDJE TORS DAG I ELVA MÅNADER UNDER ÅREN 1979 OCH 1980 ÖPPNADES MADAME ZODIACS MOTTAGNING TIDIGARE ÄN VANLIGT FÖR EN ALLDELES SPECIELL KUND, STRAX EFTER NIO ANLÄNDE EN DISKRET CIVILKLÄDD OFFICER FRÅN FLOTTAN MED DEN STATLIGA PORTFÖLJEN FASTKEDJAD VID HANDELEN.

Madame satte på tekannan medan officeren flyttade kristallkulan och tarotkortet åt sidan och började sprida ut foton och kartor på bordet.

Officeren fumlade efter en cigarett. Han var nere i ett halvt paket om dagen, men hade ännu inte lyckats sluta helt. Madame förutsade att innan nyår skulle han vara kvitt sitt begär. Denna förutsägelse visade sig vara riktig. Officeren joggar nu nästan en mil varje dag och hoppas kunna ställa upp i Marin Corps Maraton. Men det var inte för att besegra sitt nikotinbegär som han överlämnade ett kuvert med 400 dollars varje månad till Madame Zodiac. Pengarna kom från flottans underrättelsetjänst och foton och kartorna föreställde sovjetiska ubåtar och deras förmodade rutter utanför den amerikanska östkusten. Madame Zodiacs uppdrag: att använda sina psykiska krafter för att göra vad marinens båtar och flyg inte lyckas med - spåra och förutsäga de sovjetiska missilernas och ubåtarnas rörelser. Madame Zodiac är vad Pentagon skulle kunna tänkas kalla ett medium-technological-riks-projekt; inte den konservativa sorten precis, men inte heller så långsökt som en del andra.

I nr. 1 av UFO-Sverige Akutellt 1984, förekom en artikel av överstelöjtnant John B. Alexander (artikeln ursprungligen från decembernumret -83 av Military Review) med titeln DET NYA MENTALA SLAGFÄLTET. Där konstaterades bl.a. följande:

* Det finns vapensystem, som opererar med hjälp av psykiska krafter.

* Förmågan att helbräddagöra och även skada kan överföras på långa avstånd och åstadkomma död och sjukdom utan att orsaken går att spåra.

* Telepatisk hypnos skulle kunna påverka personer eller grupper, utan att de själva är medvetna om det.

* Det är uppenbart att s.k. psykotroniska vapen existerar. Det enda som ännu är tveksamt, är dessas kapacitet.

Menar Alexander allvar? Iror man verkligen på försvarshögkvarteret Pentagon, att spågummor kan spåra ubåtar? Eller att agenter med psykiska egenskaper kan hypnotisera amerikanska generaler? Enligt Alexander finns det åtskilliga personer som betraktar hans artikel som löjeväckande "eftersom den inte överensstämmer med deras egen uppfattning av verkligheten. Men somliga tror ju fortfarande att jorden är platt." Andra däremot betraktar medier som kan spåra ubåtar, som något mycket konservativt i jämförelse med "antirobottidsfällor", som är beredda att sända ryska missiler tillbaka till stenåldern.

Det finns personer på topposter inom det amerikanska försvaret som tar talet om psykisk krigsföring på mycket stort allvar, vilket inte minst bevisas av att forskning på detta område stöds med upp till 6 millioner dollar per år. Det är svårt att påvisa några exakta siffror, delvis beroende på att mycket av forskningen döljs i den hemliga säkerhetstjänstens budget och dels på att även viss icke hemlig forskning maskeras skickligt. Ett exempel från 1978 är den CIA-studie om sovjetisk ESP med den oskyldiga titeln NYA SYSTEM FÖR BIOLOGISK INFORMATIONSOVERFÖRING.

6 millioner dollar är naturligtvis fickpengar för Pentagon. Ett enda modernt flygplan kan kosta 250 mill. dollar, ett enda fartyg 1,5 miljarder dollar och ett större vapenprogram som MX-missilerna 66 miljarder eller mer.

Kritiker har angripit projekt där man försökt tillämpa parapsykologi på praktiska problem - som att spåra ubåtar - eftersom man menar att det inte går att

tillämpa en vetenskap, om man inte behärskar dess grundvalar. Men om det nu är så att Madame Zodiac verkligen finner ubåtar? "Psykiska krafter kan få utomordentligt betydelsefulla militära och politiska konsekvenser om fienden kunde använda dem till att avslöja nationella försvarshemligheter," varnar Marcello Truzzi, som är sociolog vid Eastern Michigan-universitetet och specialist på annorlunda vetenskaper. "Även om det är högst otroligt att sådana krafter existerar," säger han, "är ändå möjligheten att det kan vara så, allför viktig för att ignorera."

På 70-talet tecknade flottan ett kontrakt (50.703 dollar) med California Think Tank SRI (Stanford Research Institute) för att utvärdera om medier kan upptäcka elektromagnetiska källor på avstånd. Om psykiker kan känna av ett blinkande ljus i ett angränsande rum, resonerade man, kunde de också upptäcka den mycket svaga elektromagnetiska emissionen från en ubåt i undervattensläge.

Ändå förnekas det i ett officiellt uttalande från flottans informationsavdelning, att flottan någonsin använt "medier för att spåra ubåtar". Där beskrivs ett psykiskt antiubåtsprojekt som en "undersökning av förmågan hos vissa individer att mottaga elektromagnetiska stimuli på avstånd." Med klarspråk, professionella medier kanske kan upptäcka en ljusblint i ett annat rum. Denna långdragna projektrapport nämner aldrig en enda gång ordet psykisk, trots att SRI:s forskare Harold Puthoff och Russel Targ förmodligen är världens mest kända fysiker som sysslar med forskning om parapsykologi.

SRI levererade den slutgiltiga rapporten inom kontraktets ramar och i den hävdades att man haft framgång med åtskilliga medier. Men flottan är inte angelägen om att skryta om denna framgång. Som svar på en förfrågan från Kongressen om kontraktet från 1982, vägrade flottans talesman att karakterisera studien som psykisk.

Trots alla förnekanden har flottan sedan dess kontrakterat minst 34 medier, däribland Madame Zodiac, för att spåra sovjetiska fartyg och ubåtar. Namnet Madame Zodiac är en pseudonym, eftersom avtalet med flottan innehöll en hemlig överenskommelse. Men Shawn Robbins, som av Nation Equirer betraktas som en av USAs 10 främsta medier, gick med på att hennes namn publicerades.

1973 deltog Robbins i ett forskningsprogram vid Marmoides Medical Center i New York City. I ett typiskt experiment visades "emotionellt upphetsande" eller erotiska filmer för några försökspersoner, medan andra försökte uppfatta filmernas innehåll på telepatisk väg. När försökspersonerna sov efter filmerna, registrerades deras hjärnvågor för bevis om REM-sömn (Rapid Eye Movement), som associeras med drömmar. Efter REM-sömn väcktes försökspersonerna och ombads beskriva sina drömmar.

Robbins drömmar överensstämde lika bra med filmernas innehåll, som försökspersonerna som sett filmerna. Enligt forskarna visar detta att Robbins har extraordinära psykiska förmågor.

Kort efter att dessa tester avslutats, kontaktades Robbins av en man, som hon kände som tjänsteman i den privata stiftelse som finansierat studierna. Han presenterade sig som kommandör från flottans underrättelseavdelning. Han sade att flottan var intresserad av att testa Robbins psykiska förmåga på sovjetiska marina mål. Robbins gick med på detta och, som Madame Zodiac, fick hon foton och kartor av sovjetiska fartyg och ombads lokalisera dem och förutsäga deras rörelser.

"Han sade att det gick bra", hävdade Robbins, "och ville göra ytterligare tester." Men Robbins tackade nej, beroende på en tidigare överenskommelse om att åka till Grekland på skattjakt.

Sju år senare frågade samme man Robbins åter en gång om hon ville delta i projektet, och hon testades återigen. Robbins lyckades bra men president Reagans budgetnedskärningar drabbade programmet.

Några av de intressantaste projekten förr och nu, betalades av flottan, som startade med parapsykologisk forskning på allvar under andra världskriget. Många av experimenten innefattade även undersökningar om djurs eventuella psykiska krafter. Ett av de mindre projekten gjorde försök att styra måsar för att sabotera periskop på tyska ubåtar.

En mera ambitiös studie under ledning av J. Gaither Pratt, från Duke universitetet, hoppades kunna upptäcka en psykisk navigeringsmekanism hos brevduvan. En sådan anordning skulle ha tillåtit ubåtar att navigera utan att behöva gå i ytläge och hjälpa bombflyg att lokalisera tyska mål på natten. Flottan fortsatte under 60-talet att finansiera psykisk forskning vid Duke-universitetet.

Det mest udda projektet, med god marginal,

som

understöts med statliga medel, var den multispektrala bildanalysstationen, som flottan köpte 1977 av en chiropraktor och parapsykolog från Virginia, Charles Whitehouse. Whitehouse satt i styrelsen för United States Psychotronics Association (USPA), en organisation som producerar elektroniska apparater som påstås kunna förstärka psykiska energier. Whitehouse hade lyckats övertala chefen för avdelningen för fotografisk forskning och utveckling inom flottan, kapten Robert Skillen, att flottan skulle kunna lokalisera ubåtar genom att helt enkelt stoppa in ett foto av en sådan i apparaten.

Skillen (numera pensionär) hävdar fortfarande att man kan upptäcka ubåtar med hjälp av denna apparat. Whitehouse undervisade ett antal personer på Skillens avdelning och även inom CIA i hur den skulle användas och flottan lade ut totalt 5.111 dollars på denna "svarta låda". Enligt Skillen gav det arbete som whitehouse utförde god utdelning.

När det gäller Whitehouse, visar han gärna upp checken och kvittot på 1 st MULTISPEKTRAL BILDANALYS-STATION. Han använde även samma maskin att bota cancer med på sin privatklinik, genom att justera "hål" och "obalanser" i patientens aura. Det tillgick så, att man belyste deras kroppar med olika kombinationer av färgat ljus. Enligt Whitehouse kan alla krämpor bekämpas med den rätta kombinationen av ljusvågor. och i apparatens manual finns även upptaget hur man botar en atombomb.

Andra statliga institutioner, som civilförsvaret och flygvapnet, visade inget intresse för apparaten, men styrelsen för läkareetik i Virginia ingrep och anklagade Whitehouse för att lura sina patienter. Whitehouse har numera emigrerat till Thailand.

Ganska överraskande var också slutsatserna i en studie från försvarets underrättelsetjänst, från 1972, (från börjanklassificerad som topphemlig, men frisläppt 1978). Enligt byrån skulle den sovjetiska forskningen förr eller senare uppnå någon av nedanstående mål.

* Man skulle få tillgång till topphemliga amerikanska dokument, truppers placeringar och militära installationer.

* Kunna läsa högt uppsatta militära och civila ledares tankar.

* Döda amerikaner i ledande ställning på avstånd.

* Sätta utrustning av alla de slag ur funktion, även rymdfarkoster.

Dessa apokalyptiska profetior har, hur otroligt det än kan låta, uttalats vid upprepade tillfällen vid utvärderingar som gjorts inom olika underrättelsetjänster. Enligt en annan studie från försvarets underrättelsetjänst (1978) skulle sovjetiska psykotroniska vapen "utgöra ett allvarligt hot mot fientliga säkerhetsfunktioner när det gäller ambassader." Där sades att också telepatisk hypnos skulle kunna användas mot personal i silos för kärnvapenrobotar.

Så 1981 övervägde flygvapnet allvarligt att köpa "psykiska skyddsskärmar" för männen i kärnvapensilona. Skärmarna som byggdes av USPA skulle aktiveras genom en droppe blod eller en hårlock från bäraren.

Alexanders artikel nämner också telepatisk hypnos, som ett speciellt psykotroniskt vapen. Här skulle man alltså kunna implantera olika uppdrag hos agenter utan att de själva är medvetna om vad de programmerats till.

Pensionerade överstelöjtnanten Thomas Bearden, tidigare analytiker vid arméns underrättelsetjänst, hävdar att Sovjet har tillgång till något ännu mer sensationellt: "Hyperspatiala kärnhaubitsar". Dessa psykiska vapen kan "förintä den fria världens strategiska kapacitet med ett enda skott", genom att överföra en enda kärnexplosion ögonblickligen till ett obegränsat antal platser var som helst i universum. Kongressledamoten Charlies Roses, demokrat från Nord Carolina, kommenterar: "Det var verkligen något att komma med."

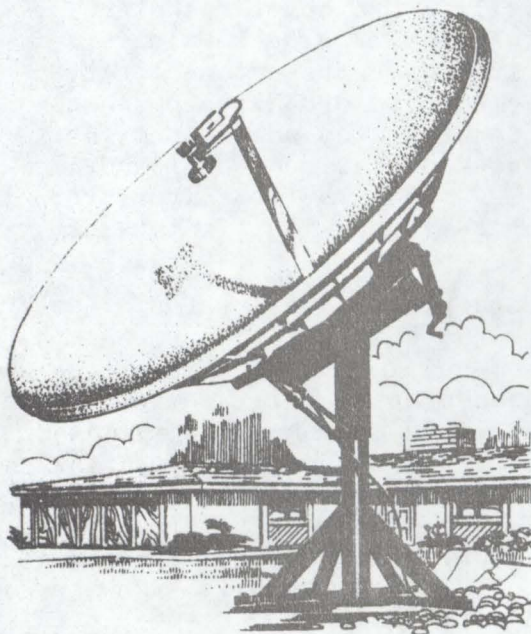
Om USA förlorar kapprustningen på området psykotroniska vapen, kommer i alla fall ingen att kunna skylla på Roses. "Ryssarna står upp till halsen i sådana här saker", säger han, "vi får inte sacka efter." Roses borde veta. Han sitter dels

i House Select Committee on Intelligence och dels har han själv forskat om psykiska vapen.

Han är hängiven presbyterian, f.d. åklagare och han är också parlamentets data-expert och grundare av Congressional Clearinghouse on the Future, som finansieras med privata medel.

Rose grundade Clearinghouse efter att framtidsforskaren Alvin Toffler övertygat honom om att det skulle bli nödvändigt för kongressen att förr eller senare ta ställning till de följder som kan

komma av den framtida teknologiska utveck-

lingen.

Rose tycker inte, att det i dagens läge är nödvändigt att spendera stora pengar på psykiska vapen. "Vi vet ändå inte hur man bygger sådana. När de nödvändiga teknologiska genombrotten kommer," säger han, "kommer vi kanske att behöva ett "psykiskt Manhattan Projekt."

Roses egen erfarenhet har övertygat honom om att ett sådant genombrott inte är alltför avlägset. Han har deltagit i fjärrskådningsförsök, hemligt arrangerade av CIA. "Jag har sett några fantastiska exempel på fenomenet och jag tycker vi borde inrikta oss på att närmare undersöka detta område, i synnerhet vad Sovjet håller på med. Om de lyckas utveckla en metod att få personer att mentalt se hemliga platser i USA, kan det ju sluta med att vi inte längre har några hemligheter."

Roses anser att skeptiker i Pentagon och CIA förhindrar forskning om fjärrskådning och frågar sig vilka motiv de kan ha. "Det kanske är de som borde undersökas," varnar han.

19.
"Vissa av de jag pratat med inom under-rättelsetjänsten, vet att fjärrskådning fungerar", säger Rose. "De förhindrar vidare forskning eftersom de menar att satellitfotografering ännu så länge är pålitligare. Men nog verkar det på mig som vi skulle kunna få ett ganska billigt radarsystem och om ryssarna har det och inte vi, då är vi illa ute."

"USA har inte varit främmande för att ge sig i kast med fysiken bakom laserljus och halvledare, så jag tycker inte vi borde rygga för det här heller."

Enligt en översikt gjord av Charles T. Tart, psykolog vid Kaliforniainstitutet, har icke statliga forskare uttryckt sin allvarliga oro för parapsykologins militära användning. Av de 14 mest kända parapsykologiska forskningsinstituten i USA, besvarade 13 ett frågeformulär som sänts ut av Tart. Ingen av dessa ansåg det omöjligt att använda psykiska krafter för spionage, under förutsättning att tillräckligt med pengar satsas på att utveckla de rätta metoderna. Fyra av instituten ansåg att psykiskt spioneri skulle vara möjligt, fem att det var troligt och de övriga fyra att det var absolut säkert. Med ungefär samma proportioner ansåg man att psykiska krafter skulle kunna utnyttjas för att skada eller döda personer och även påverka fysisk utrustning som datorer

och annat. Fem av de tillfrågade laboratorierna i Tarts översikt sade att amerikanska myndigheter officiellt hört av sig för information om parapsykologi.

Den potentiella nytta som psykiska krafter kan erbjuda militären, behöver dock inte utgöras av så spektakulära effekter som telepatisk hypnos eller konsten att böja skedar. Det vore skönt om det vore så, för det är ju onekligen svårt att föreställa sig att sådana trick någonsin når längre än till kabarescenerna. Många seriösa forskare, som blivit besvikna på självutnämnda psykiker typ Uri Geller har i stället för att syssla med sådana iögonenfallande effekter, övergått till forskning om lågenergi-

20 psykokinesi, s.k. mikro-PK. Man låter psykiker försöka påverka enkla mekaniska eller elektriska system, som en känslig termometer eller datorchips, som kräver mycket låg energitillflöde för att reagera. Forskaren Robert Jahn från Princeton säger att sådana tester ger upprepade positiva resultat.

Vid första påseende tycker man inte militären borde bli särskilt imponerade av medier som påverkar kretsar med endast några tusendelar av en Volt. Nästa krig kan ju komma att utkämpas med kärnvapen med en effekt motsvarande 20 miljoner ton TNT. Men vätebomben exploderar bara på order av en rad datorer - datorer, som kodar och överför order om att ge eld. Varje sådan dator kontrolleras av små elektroniska kretsar, som var och en kan förntas med några tusendels Volt. I själva verket är praktiskt taget alla moderna vapensystem beroende av fungerande datorer. Att psykiskt kunna kontrollera datorer vore detsamma som att ha världsmonopol på kärnvapen och det är Pentagon synnerligen medvetna om.

Under Vietnamkriget, misstänkte flottan att "psykisk påverkan" var orsaken till en rad bombexplosioner, som utlöstes under mystiska omständigheter i Tonkinbukten. Kunde, frågade man sig, uppjagade avfyrningskontrollörer omedvetet störa navigationsdatorer och förstöra Washington i stället för Moskva? Behövs det kanske psykiska skyddsapparater i kärnvapensilos? Det är säkert något Pentagon skulle vilja veta.

Det finns vissa samband mellan myndigheternas intresse för PSI och säkerhetsåtgärder när det gäller kärnvapen, enligt Ron Robertson, säkerhetsofficer vid Lawrence Livermore Laboratoriet i Kalifornien, där man tillverkar kärnvapen.

stridsspetsar. Om Uri Geller kan böja skeddar med psykokinesi, och de demonstrationer som Geller gav vid Livermore övertygade Robertson om att så är fallet, så kan han också utlösa en atombomb. "Allt som behövs är att kunna böja 3 gram mindre än en centimeter." Robertson beräknar

att Pentagon finansierar mellan 30 och 40 psi-forskningsprojekt.

Det kan vara svårt att avgöra vem och vad man ska tro när det gäller psykisk forskning som finansieras av statliga myndigheter. Hundraprocentig dokumentation existerar inte alltid och även inom de avdelningar som deltar i denna finansiering betraktas de som sysslar med det okulta som suspekta. Joel S. Lawson, tidigare chef för Naval Electronics Systems Command medgav en gång "jag har alltid trott att ESP är det enda sättet att bekämpa ubåtar på." Lawson var en av de få officerare vid flottan, som var villig att öppet diskutera psykisk krigföring. Vid detta tillfälle var han statens representant för två kontrakt med Stanford Research Institute. Båda projekten anpassades för att testa värdet av hans påstående. Lawson blev senare officiellt tystad och ger inte längre några intervjuer.

1978 släppte CIA ett PM från 1952, som avslöjade att byrån beslutat sig för "att forcera (PSI-)forskningen så mycket som möjligt...för att nå praktisk användbarhet i militära- och underrättelsesammanhang." Samtidigt måste man vara extra omsorgsfulla med att dölja detta åtagande. Medel (finansiella) som krävdes för ändamålet... skulle inte kunna identifieras så att inte det skulle dyka upp pinsamma förfrågningar. Psi-forskaren Stanley Krippner fick inte reda på förhållanden efter sju år, att hälften av de pengar som användes för experimentet med Shawn Robbins och andra 1975 kom från CIA. "Det läste jag om i en tidning," säger han.

Hemlighetsmakeriet pågår fortfarande, enligt den officer som ansvarar för finansieringen av psi-forskningen sedan senare delen av 70-talet. "För det mesta gäller det att inte generera CIA, men det finns även andra orsaker."

Att försöka dölja finansiärerna för medierna medför vissa problem: Om psykikern är äkta, resonerar man, kan de ju ändå lista ut det med hjälp av telepatti. Å andra sidan om mediet inte lyckas med det, är han/hon inte äkta och projektet skulle då vara ett slöseri med statliga pengar.

CIA löser detta dilemma genom att använda sig av två mellanhänder för finansieringen - en som känner till CIAs inflytande och en annan som förses med en påhittad uppdragsgivare. Sådana dubbla säkerhetsarrangemang är ovanliga även i de mest avancerade kontraspionageaffärer.

Finansierar staten fortfarande psi-forskning? Enligt Barbara Honegger, tidigare rådgivare åt president Reagan, försöker NSA (National Security Agency) använda sig av fjärrskådning för att bryta hemliga koder. T.o.m. NSAs datorer har allt som oftast svårigheter att knäcka de miljarder kombinationer, som sofistikerade koder innehåller. Om ett medium lyckas reducera datorernas arbetsbörda med bara 0,1 %, räcker datorkapaciteten plötsligt till.

1977 underrättades Samuel Koslov, assistant secretary for research and development inom flottan, om att flottan hade ett kontrakt med Stanford Research Institute för att studera ELF och Mind Control (ELF betyder extremely low-frequency radio waves, extremt lågfrekventa radiovågor). Eftersom den mänskliga hjärnan genererar extremt lågfrekventa elektriska signaler, menar vetenskapsmännen att man genom att sända starka signaler på dessa frekvenser skulle kunna påverka hjärnans naturliga aktivitet på människor i närheten, med följderna som hyperkänslighet och plötslig död. Denna verksamhet upprörde emellertid Koslov, som beordrade att all finansiering till psi-forskning från flottan skulle stoppas.

Kontraktet med SRI upphörde, men andra projekt återstod. Forskning om effekterna av ELF pågår och pengar finns.

Kommer det då inom en kanske inte allt för avlägsen framtid att finnas medier som kan "fjärrläsa" hemliga dokument, saboteradatorer och kanske till och med starta en psykisk kapprustning?

Skeptikerna säger nej. Koslov vill inte ens diskutera saken. "Om Sovjet verkligen slösar pengar på sådant nonsens, gör de det enbart för att sovjetiska tidningar skriver om att USA sysslar med det."

Även i Sovjet är pressnotiser om parapsykologi sensationsnyheter. Trots allt är det ändå så att parapsykologin för närvarande genomlever en renessans både i USA och Sovjet.

Den officiella sovjetiska encyklopedian definierar inte längre parapsykologi som "ickevetenskaplig fiktion", som under stalintiden. Idag finns det åtskilliga framstående vetenskapsmän i båda länderna som anser att parapsykologisk forskning kan leda till fundamentalt nya upptäckter. Sådana åsikter kan inte ignoreras. Pentagon anser ju tydligen att det finns anledning att undersöka fenomenet ur militär synpunkt.

Från OMNI, April -84
Övers.: Acke Svensson

Den djupfrysta datorn skrotas

IBM har beslutat lägga ner projektet med att bygga en dator av "djupfrysta" Josephson-kretsar.

Målet med projektet var att få fram en dator, liten som en fotboll, men snabb som en superdator.

Under de senaste åren har det talats mycket om en kommande Josephsondator. Liten som en fotboll, men med en kapacitet som dagens stora superdatorer.

En förutsättning för att den ska fungera är emellertid att den kyls ner till - 269 grader.

Först då blir kretsarna i den supraledande och den så kallade Josephson-effekten uppstår.

Kortfattat innebär den att ett elektronpar kan fås att passera en barriär mellan två supraledare trots att de egentligen inte har energi nog att göra det.

Det var det som den nya datorn skulle utnyttja.

Redan 1985 hoppades IBM ha lyckats konstruera en sådan dator.

Men nu har alltså projektet, enligt tidskriften Elteknik, lagts ner. Anledningen uppges vara att IBM gjort sådana framsteg inom andra områden, som också ger mycket snabba kretsar, att Josephsondatorn inte längre är intressant. De 150 personer som under sju år arbetat med projektet omplaceras därför till andra forskningsprojekt.

Det här innebär inte att arbetet på 'djupfrysta' Josephson-kretsar upphört - i Japan pågår motsvarande arbete på flera håll.

ULLA KARLSSON

Kinateknik från rymden

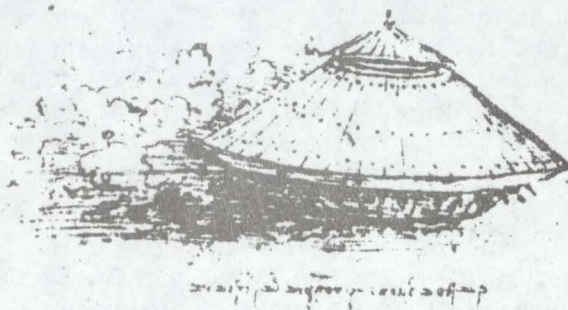
Den kinesiska rymdsatsningen börjar ge utdelning i form av nyttiga tekniker på andra håll i den kinesiska industrin.

Fabriker och forskningsinstitutioner har hittills tecknat 234 kontrakt på överföring till annan användning av teknik som tagits fram av rymdministeriet.

Exempel är en svetsteknik som nu används i en fabrik för musikinstrument och att sju gruvområden letats fram runt Beijing med geologiska satellitfoton. Oljeförekomster i Qinghai-provinsen har hittats med samma teknik.

Hittills har ministeriet stått för uppskjutningen av 13 satelliter. Enligt ministern, Zhang Jun, ska Kina också snart skjuta upp sin första kommunikationssatellit.

Attaché, Beijing

**UFO? NEJ, MEN LEONARDO DA VINCIS
IDÉ OM HUR EN STRIDSVAGN SKA SE UT.**

UFO-LANDNING BEVITTNAD

VETENSKAPSMÄN STÅR HELT FÖRBLUFFADE INFÖR ETT OTROLIGT UFO, SOM FICK VÄXTERNA PÅ DESS LANDNINGSPLATS ATT MYSTISKT ÄLDAS.

Den underliga tefatsformade farkosten tog mark i Gard-området i södra Frankrike. Ögonvittne var en pensionerad banktjänsteman i vars trädgård den landade.

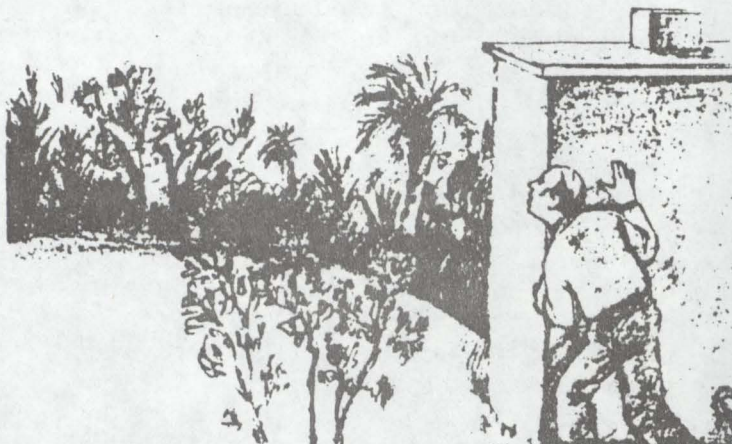
"Detta är första gången vi stött på något som trotsar all förklaring," erkände Alain Esterle, f.d.chef för GEPAN, en av franska regeringen tillsatt vetenskapsgrupp för UFO-undersökningar. Prover av växter från platsen där farkosten landade avslöjade att det normalt gröna gräset och ogräset underligt nog hade förlorat sin gröna färg. De hade brunblekts, skrunpnat och blivit gamla som om föråldringsprocessen hade ökats! Dessutom lämnade UFO:t avtryck i marken, vilka var synliga ännu efter 40 dagar och det efterlämnade egendomliga lämningar av järnoxid och andra mineraler, som normalt ej finns på den platsen."

"Trots alla undersökningar kan vi inte förklara vad som hänt," medger Esterle, vars grupp i två år höll på med undersökningar från denna observation som ägde rum den 8 jan. 1981."

National Enquirer har fått ta del av den vetenskapliga rapporten. I den finner vi följande berättelse från vittnet, Mr. Colini:

Jag höll på att jobba i trädgården och klockan var runt 5 på e.m. då jag hörde ett underligt vissslande ljud. Jag vände mej om och såg en farkost, som till formen såg ut som två emot varandra vända tallrikar, i luften ung, i höjd med en stor tall i utkanten av mina ägor. Farkosten sänkte sej sakta, men jag såg varken flammor eller rök runt det. Jag gömde mej bakom ett skjul. Det var alldeles tyst. Det föll, men det kraschade inte. Sedan lyfte det från marken och när det nådde trädtoppshöjd "zoomade" det iväg mot nv. Farkosten var ca 1-1,5 m hög". Enl. polisen fann man två runda nedtryckningar i marken, ca 2 m i diameter.

Colini berättade för en granne om observationen och ringde polisen. Dagen efter togs de första (av två) jord- och växtproverna. Polisen inkallade dessutom GEPAN-vetenskapsmän,

och fem laboratorier undersökte proverna. De rapporterade att den "enda upptänkliga förklaringen" (till den plötsliga föråldringen) var att de utsatts för ett kraftigt elektromagnetiskt fält".

Den officiella rapporten slutade: "Det minsta vi kan säga är att en mycket betydelsefull händelse inträffat vid denna tidpunkten och på denna platsen".

Källa: National Enquirer, hösten -83
av Joseph Policy

Oförklarligt fenomen NA-NT 24 jan-84 **Mystiskt** **"eldklot"** **i Örebro**

Det "rullande, vitt lysande eldklot", som ett flertal personer i Örebro sett på himlen vid 22-tiden på lördagskvällen, var ännu på måndagen ett mysterium. Enligt tidigare uppgifter skulle det ha rört sig om provskjutning av en nödraket från Tåby flygplats.

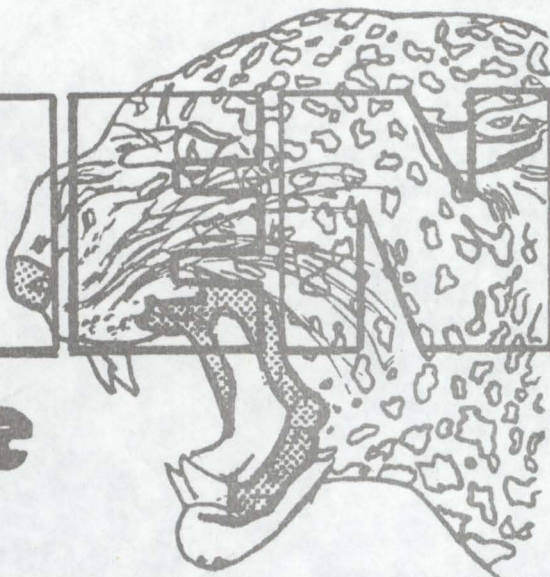
Men både flygplatspersonalen och Örebro flygklubb för-

nekar att något sådant test har ägt rum. Inte heller har 13 eller Bofors haft några dylika pyrotekniska lördagsövningar för sig vid den aktuella tiden.

Beskrivningen av ljusfenomenet påminner enligt flygräddningstjänsten om så kallat vitt fallskärmsljus, en ljussats som skjuts upp, tänds och sakta dalar ner i fallskärm.

ALIEN

guide

HAVE A NICE SUMMER !

Den här gången hängde det på ett hår att jag skulle lyckas med konststycket att hinna skriva färdigt Alien Guide till detta nummer av Svävaren.

Slutprov i skolan, fina och varma kvällar, Road Racing EM, alla privata intressen m.m. sätter käppar i hjulet för allt man planerat i förväg. Säkerligen vet ni vad som menas....

Den här gången hade jag i och för sig redan sammanställt ett sk. kladdmanus till Alien Guide men det glömdes kvar i skolskåpet på Fredagen vilket innebar att jag inte kom åt det och att jag nu får hitta på något på rak arm. Inte lätt !

Efter att ha blundat för hastighetsbegränsningar lyckades jag att leta upp en bunt videobroschyrer och trot om ni vill men nu ska jag göra det lätt för mig genom att titta på några smaskiga sommarrullar

När ni lägger era svettiga nävar på det här numret bör den berömda svenska sommaren vara i faggorna, spridande sitt budskap om glass, jordgubbar med grädde, lättklädda flickor (mums), motorcyklar, medelhavsvarma sjöar med Topless brudar (dubbelt mums) och att inte förglömma - mygg.

Om ni tycker att jag är fixerad vid ovanstående så har ni rätt ! Finns det något härligare än en avklädd glasstrut med jordgubbstopp? Häftigt ?

Tja, det får ni väl själva se i sommar när ni gluttar upp ur det nya nummret av Svävaren och Ufo Sverige Aktuellt.....

See you ! VAMOS A LA PLAYA...

Mad Max är inte en grymtande hjälte med muskler och ingen hjärna som Conan - barbaren, som är ungefär lika graciös som en sköldpadda på rygg. Han är inte heller en kall och skjutglad Clinton.. Han är en bitter man, som tagen ur "Sword and Sorcery" genren. Likt många av genrens hjältar slåss han inte för några goda sk. ideal eller moralisk nycker utan för sin överlevnad. Han är - THE ROAD WARRIOR....

MY NAME'S MAX -MAD MAX

AUSTRALIENSK SF/ FANTAZY FILM

DEL 1

Samhället faller samman i sina beståndsdelar. Det har inte klarat av att hämta sig efter den "stora smällen" och det människan kallar för civilisation lider mot sitt slut.. En ung man vid namn Max och hans gode vän Goose kämpar mot de enorma gäng, som härjar i de sista städernas utkanter, med polisbilar märkta Förföljare och Ingripare.

Konfrontationen mellan de sista av stadsmänniskorna och de härjande MC-gängen (varför just MC ?) blir oftast våldsam och i en sådan här konfrontation blir Max vän innebränd i ett bilvrak. När hans lille son och hans fru förvandlas till vad man kallar för grönsak dvs. att livsfunktionerna uppehålls med maskiner, bestämmer sig Max för att han har fått nog.

Han tänker göra upp med vad han föraktar så djupt och innerst inne är han dömd att för resten av sitt liv patrullera vägarna.

Han blir Mad Max - the Road Warrior..

I filmen träffar den vandrande Max på ett litet isolerat raffinaderi, som är belägrat av ett gäng knuttar och raggare. Bensin är nämligen "det flytande guldet". Om ni tycker det verkar löjligt så tänk på hur ni skulle reagera om bara en mack i stan skulle ha bensin....

Ny frissa och du skulle kunna hoppa in i Road Warrior!

Australien kan bli kontinenten som vänder upp och ned på filmvärlden

När Mad Max hade premiär 1979 hade regissören George Miller med en mycket liten budget lyckats med konststycket att skaka filmvärlden. I vissa länder klipptes det friskt medan den i Sverige totalförbjöds - om ni nu hade trott något annat. Att filmen är våldsam är det ingen som har förnekat men med en fin och kompetent stilistisk förmåga har den gode Miller klampat in med sina rågummikängor och steppat på Hollywood. En kultfilm följs inte alltför sällan av en uppföljare och trot om ni vill men Mad Max 2 tog sig in i Sverige....

Om det berodde på en större budget och bättre reklam ska vara osagt. Tvåan "The Road Warrior" fick hur som helst mycket god kritik och togs emot av en ung publik, som älskade den. Ännu idag går den runt på biograferna och den har nyligen släppts på video.